

S R I M U L A M M A L A Y A L A M S

No. XII.

V I M S A T I

(*Laghustuti*)

With commentary

EDITED

WITH AN INTRODUCTION

SUMMARY OF STANZAS

BY

KOLATTERI SANKARA MENON, M. A., LL. B.,

Director of Ayurveda, Travancore

and

Curator for the Public Museum of Malayalam Manuscripts.

SRI MULAM MALAYALAM

No. XII.

VIMSATI

(Laghustuti)

With commentary

EDITED

WITH AN INTRODUCTION

SUMMARY OF STANZAS

BY

KOLATTERI SANKARA MENON, M. A., L. T.,

Director of Ayurveda, Travancore

and

Curator for the Public of Malayalam Manuscripts.

PUBLISHED UNDER THE AUTHORITY OF THE GOVERNMENT
TRAVANCORE.

TRIVANDRUM

PRINTED BY THE SUPERINTENDENT, GOVERNMENT PRESS

അവതാരിക.

അരഭാവപദാത്മം, അന്നേയാന്നാഭാവമെന്നും സംസ്ക്രാഭാവമെന്നമുള്ള ഭേദങ്ങളുള്ളവായിട്ട് രണ്ടുപ്രകാരങ്ങൾ വൈക്കുന്ന എന്നാന്നും ശാഖാജ്ഞാനിക്കുന്നതിലുണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ സംസ്ക്രാഭാവത്തിനു പ്രാഗഭാവമെന്നും, പ്രധാനഭാവമെന്നും, അതുന്നൊഭാവമെന്നമുള്ള തെരുവില്ലെന്തെങ്കാണോ അവർ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇവിടെ അന്നേയാന്നാഭാവമെന്നതു്, താഴാത്മാസംബന്ധിച്ചവച്ചു ചരിന്നപ്രതിയോഗിതാക്കമായിരിക്കുന്ന അരഭാവമാകുന്നു. ‘എടക്കപട്ടോന’ എന്ന വാക്കുത്തിൽ എടക്ക, പടക്ക, ന, എന്നിങ്ങനെ മുന്നപദാജ്ഞാളിം. ഇതിൽ എടക്ക എന്നും പടക്ക എന്നമുള്ള പദാജ്ഞരിൽ ഒന്നാണിളായ രണ്ടു വ്യക്തിക്കുള്ളക്കുറിക്കുന്നു. ന എന്നതു് അരഭാവവാചകം. ഇവയിൽ എടക്ക പടക്ക എന്നമാത്രം പ്രയോഗിച്ചുാൽ എടക്കപടമാകുന്നു എന്നുള്ളതു് അദ്ദേഹവിശ്വാസിക്കുന്ന ഭോധം ഉണ്ടാകുന്നു. ഇതുതന്നെ താഴാത്മാം.. മെത്രപരിശീലനരം രണ്ടുപദാജ്ഞാളിക്കുറേഖാം ന ക്രടി ഉണ്ടായിരുന്നാൽ എടക്കപടക്ക അല്ല എന്നാളുണ്ടാൽ ഭോധം ജനിക്കുന്നു. ഇവിടെ അല്ല എന്നാളുള്ളതിനേക്കാൾ പ്രതിയോഗിയാകുന്ന പടക്ക. അപ്പോൾ പടത്തികൾ പ്രതിയോഗിത്തായമ്മം ഇരിക്കുന്നതായി യാതൊം. അതു താഴാന്ത്യമെന്നാളുണ്ടു് സംബന്ധിതതാൽ അവച്ചു ചരിന്നവുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു എടത്തിക്കരു തൊന്തനു പടങ്ങേത്തിനു കാരണം, പടത്തിക്കരു യാതൊരു പ്രതിയോഗിത്തായമ്മമുണ്ടോ, അതു താഴാന്ത്യസംബന്ധിതതാൽ എടത്തിക്കുന്നും വ്യാവൃതമായിരിക്കുന്നതു തന്നെ. അതുകൊണ്ടു മെത്രപരിശീലനപൂട്ടു വാക്കുത്തിലുള്ള അരഭാവ ചിത്ത അന്നേയാന്നാഭാവമെന്നോ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

കൈവസ്തു ഉണ്ടാക്കവാൻവോക്കനേട്ടത്, അതിന്റെ ഉക്കമുദ്ദേശ ഉള്ളിൽനായി, ഉപിത്തിയഭദ്രഭഷം നാലുക്കണ്ണങ്ങൾ

കൂമാരങ്ങനാ അഭാവമാക്കുന്ന പ്രാഗഭാവം. ഒരു വസ്തു നശിച്ചു-
ലണ്ടാക്കുന്ന അഭാവമാക്കുന്ന പ്രധപംസാഭാവം. ഗതുകാപിക-
സംബന്ധംവച്ച് ചെന്നപ്രതിയോഗിതാക്മായിരിക്കുന്ന അഭാവ-
മാക്കുന്ന അത്യന്താഭാവം.

ഒരു ഉണ്ടാവാൻ തുടങ്ങേന്നതു് അതിന്റെ അഭാ-
വം, എന്നമുതൽ തുടങ്ങി എന്ന പറവാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊ-
ണ്ട്, അനാഭി എന്നതനെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വസ്തുവിന്റെ
ഉപ്പത്തിക്കഴേഷ്യം അഭാവം നശിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതു സാ-
ന്തവുമാണ്. അപ്പോൾ പ്രാഗഭാവം എന്നതു് അനാഭിയും
സാന്തവുമെന്നു വന്നുട്ടി. എന്നാൽ പ്രധപംസാഭാവം സാഭിയും
അനന്തവുമാണെന്നു് എഴുപ്പുത്തിൽ ഉള്ളിച്ചറിയുവാൻ സാധി-
ക്കുന്നതാക്കും. “ഹൃദേ വഹിപ്പന്” എന്നിവിടെ വരുപ്പഭാവം എ-
ന്നംമെന്നുള്ള വിശേഷത്തെ ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ
എല്ലാസമയത്തിക്കുള്ളൂള്ളതായ സംബന്ധവിശേഷതോടുകൂടു-
തനെന്ന ഇരിക്കുന്ന പ്രതിയോഗിതയോടുകൂടിയതാക്കും അത്യന്താ-
ഭാവം.

ഈ പ്രത്യേകതയിൽ പ്രവേശിക്കാം. യാ മാ സാ മായാ
എന്ന നീഡപിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, യാതൊന്നാണോ ഇല്ലാത്തതു്,
അതു മായ എന്ന സിലിച്ചു. അപ്പോൾ മായയും അഭാവത്തിൽ
ഉംപെട്ടുനു. രാത്രികാലത്തു് രജ്ഞിവിനെക്കുണ്ട് സപ്പുമാണെന്നു
മെറിക്കുവോരി, ഇല്ലാത്തതായ സപ്പുത്തപത്തെ ഉള്ളിതായ രജ്ഞിവി
കൾ ആരോപിക്കുകയാകും ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ ഇം ആ
രോപനിമിത്തമായ ഭേദം നാശതോടുകൂടിയതാക്കും. വെളിച്ച.
ത്തിന്റെ സാന്നിധ്യം ഉണ്ടാക്കുവോ, ആപ്പുവാകും കേൾക്കു
വോവോ രജ്ഞിവിൽ ആരോപിച്ച സപ്പുത്തപം നശിക്കും. ഇം
ഖോധംകൊണ്ട് ഭേദം മാറ്റുന്നതോടുകൂടി ബുദ്ധിക്കു സെമ്പത്രുവും മ
നസ്തിനു സമാധാനവും ഉണ്ടാകും.

ഈപ്രകാരം തന്നെ, ഉള്ളിതായ പ്രവർത്തനില്ലത്, ഇല്ലാത്തതായ
വിഷയാഭിക്കളു കല്പിച്ചു മെറിക്കുന്നതു ഭാന്തിയാകും. ഇം ഭാന്തി
തന്നെയാണു് മായ. അതില്ലാത്തതുമാണു്. ഭാന്തിനശീകരിക്കു
വോരം ഉള്ളിതായ വസ്തു നേരംതുമയേള്ളു എന്ന കാണ്ണാം.
ഭാന്തി നശിക്കുന്നതിനു വെളിച്ചുത്തെ ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു
വസ്തും അല്ലാത്തപക്ഷം ആപ്പുവാകുംത്തെ പോലെ, സ
പരിശോധിക്കുന്ന ഭാന്തിയെ അകറ്റുന്നതാകും. ഇതുകൊണ്ട്

“ബോദ്ധാന്മാസാധനത്രേ എ
സാക്ഷാരോക്ഷകസാധനം
പാകസ്യ വഹിവൽ അതാനം
വിനാ മേരക്കുട്ട ന സില്പതി..”

എന്നും

“അംജതാനതിമിരാസ്യസ്യ അഭാനാശജനശലാകയാ
ചക്ഷങ്ങളിൽതം യേന തന്റെ അനീതിരവേ നമഃ.”

എന്നും പറയുവാൻ കാരണമായത്.

ഈ മായ എന്ന മുതൽ ഉണ്ടായി എന്ന വിനിക്കുന്നതായാൽ ആദി കണ്ട്ചപിടിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്ന നിശ്ചയമാകും. അപ്പോൾ ‘അനാദിർമാനാ’ എന്ന സില്പിച്ചു. എന്നാൽ ബോധം ഉണ്ടാകുന്ന സമയത്ത് ഭാനി നശിക്കുന്നതായി നാം കണ്ടുവെള്ളോ. അപ്പോൾ ഭാനി നാശമുള്ളതെന്നതനു തീരുമാനം. അതുകൊണ്ട്, സാന്നാ മായാ, എന്ന വന്നങ്കുടി. മായക്ക് ആദിയില്ലെന്നും അന്തമുണ്ടെന്നും ഇപ്പോൾ സ്ഫുരിക്കായെല്ലോ. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ‘അനാദി സാന്നാ പ്രതിഥി’, എന്ന ചുമ്പാത്തുനാൾ പരഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഇതും പരഞ്ഞതിൽനിന്നും നൃാധാര്ഘ്യം തന്മാരുടെ പ്രാഗഭാവവും, വേദാന്തികളുടെ മായയും എന്നതിനെന്നും അവയുടെ സംഖ്യാധി എപ്പുകാരമിരിക്കുന്നതാണെന്നും സ്ഫുരിക്കായി തീന്നേണ്ടോ.

എന്നാൽ മായ അനാദിയും സാന്നവുമായിരിക്കുന്ന പ്രാഠ ഭാവംമാത്രമാണെങ്കിൽ അതിനെ ശക്തിയായി കല്പിച്ചുവാസിക്കുന്നതു യുക്തമാണോ? ഉപാസനയിൽ ഭാവത്പം കല്പിക്കാതിരിക്കുന്നില്ലതാണും. അനാദിയായിരിക്കുന്ന അംഭാവത്തികൾ ആദിരഹിതമായ വാസനാബലം ഭാവത്പത്രത കല്പിച്ചു പോന്നതായിട്ടുന്നു വിശ്രസിച്ചുവോരുന്നും. ഭാവത്പം ഭാവനാഫലമായിത്തീന്നുതുകൊണ്ടാണ് ഉപാസനാർമ്മായി വന്നുചേരുവാൻ കാരണമായത്. സ്ഫുരിസ്ഥിതുന്തകരണങ്ങളും മായാകല്പിതങ്ങളും യതുകൊണ്ട് പ്രാപണവിക്രമാരാധാരയവക്ക് സത്യതപ്പുംപി അവയിൽ സ്ഥായിയായി നിന്നപോതുന്നതിന്റെ ഫലമായി ജനിച്ച ഭാവനാവെദ്വത്താൽ ഭാവത്തുപരവും മായയിൽ വന്നുചേരുന്ന എന്നതേ സില്പാന്തം. എങ്ങനെയായാലും ശക്തിക്ക പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചുവാസിക്കുന്നംബേണ്ടതും തിനു സൗംഖ്യത്തുല്ലാശിയിരിക്കുവാൻ ദേഹാകംതനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു,

“ஸிவ சைத்துங்கேதா யதி ஆவதி சைதீ புவிது
ந சேவேவம் சேவோ ந வலு கூறல்ல ஸ்வாதித்துப்பி;
அரதஸ்தாமாரால்பூா ஹரிஹரவிரினாக்ஷிரபி

പ്രണയം സ്നേഹം വാ കമമഴിച്ചുണ്ട് പ്രവർത്തി?"

“ஸිංහ ගක්තියුකතායි වෙිනුවත් හූ ප්‍රපණු
ගෙත පුද්ගලියුවන් ගක්තායි වෙිකීම. ආපුකාරමබූ
සිත් මිංහ හුඟකවාසංකුටි සමත්මනු. අතිනාය
විශ්වා, පැඕත, මුහාය මුතලායවතාලු ගුරු ජුජායයාය
නිනිශවයිනේ තමසු රිනුවෙනා ගුළාගැම ගැසුවා
චෙවුම් ගෙන් ප්‍රසාදයිකෙන්?”,

ശക്തിക്ക് മുത പ്രധാന്യം കല്ലിക്കുന്നപക്ഷം ശിവൻ്റെ കമ എത്ര മോഗമായിപ്പോയി. ശിവൻ ശക്തിക്രൂരത യാതൊന്നം ചെയ്യാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു ശിവന്റെ അപകൾത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നില്ലോ? ഒപ്പനാശകിൽ പറയാം, കേട്ടിക്കാരക.

ശാന്തിപരമ്പരയിൽ ഭീഷ്മൻ, ധർമ്മചാര്യരംഗത്തോടു ചെലുത്തുന്ന വളക്കുത്തിൽ,

“പ്രകാശരന്തു ഭവൻമുത്തുപ്പക്ഷരോ മുഹൂർത്താവാദ”

എന്ന പരിസ്ഥിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ താഴ്വരുൾ 'മുള' വിനു
രണ്ടുക്കണ്ണമുണ്ടോ, 'മുഹമ്മദ്'തനിനു മൂന്നുക്കണ്ണമുണ്ടോ
കുന്നു. ഇതിന്റെ അതുശയം എന്നൊന്നുണ്ടോ എന്തുനുണ്ടോ
ചിച്ചും മനസ്സിലാക്കുവേണ്ട സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോവരും. ഏന്നും
അതു ഡ്രോക്കത്തിന്റെ അതുശയത്തെ ഉത്തരാല്പംകൊണ്ടു വൃക്കത
മാറ്റിയിരിക്കുന്നതു കാണു.

“മമേതി പ്രക്ഷരം മുത്തുർന്ന മമേതി ച ശാസ്ത്രം.”

‘മെ’ എന്ന രണ്ടക്കൾ മുത്തുവും ‘ന മെ’ എന്ന മൂന്നക്കൾ മുഹമ്മദ് യുമാക്കണ്ണ എന്ന താല്പര്യം. ഇന്തിരനക്കരിച്ച കരഭ്രതാന്ന ചറ യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

மம (என்ற) ஏனாலே கேள்வியுள்ளக்கேயும், அதைத் தவணையாயி ஸவ்டு பரிசூழ்மாயிரிகளை அடித்தியவஸ்துவினை வண்ணமாகி அரங்கமாகி கல்லிக்கேயும், அவ வஸ்துபாவத்தின் விபரிதமாக்கலை அது சுக்ளமாகத் தொடர்ந்து நால்தெரு பூப்பிகளை. (நம் (என்ற) அல்ல) ஏனாலே விசாரம் அவணைத்த வூவாக்கே செய்து

ശ്രീ. അംഗങ്ങൻ വിചാരിക്കുന്നോടു താനും അവസ്ഥയെപ്പറ്റി
യിത്തന്നെ തീരുന്നു. അതുകൊണ്ട് നാശരഹിതമായി ഭവിക്കുന്നു.
അവസ്ഥയുമുള്ളിലാനുസപ്പുച്ചുപാശം മുഹമ്മദുൽ വണ്ണമാക്കി
ഞ്ചാന്നിക്കുന്ന ഭാരതത്തെന്നു മായ. അതുതന്നെ മുതുവിനെ—നാശ
തെരു—താജാക്കുന്നത്. ഫീനും അവസ്ഥയുമുള്ളിലാനുമയമായി
സവർത്ത പരിപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്ന വസ്തു എങ്ങനെന്നു സ്വീക്ഷിക്കിത്തിനും
ഹാരാഡിക്കളെ ചെയ്യും? ആരെ സ്വീക്ഷിക്കും? താന്മ്പൂതെ മരുവാനു
മില്ലപ്പോ. സവർത്ത പരിപൂർണ്ണമായ വസ്തു സ്വന്നനംചെയ്യുന്നതെ
ങാനു? അവകാശമുല്ലപ്പോ. അവകാശമുണ്ടെന്നീങ്ങനുത് സ
വർത്ത പരിപൂർണ്ണമല്ലെന്നവരും. ഇപ്പുകാരം ചേഷ്ടാദികളെല്ലാം
ബൈബിളും ശക്തി മായയാണ്. ഈ മാന്യുടെ പ്ര
ഭാവമാണ് ഉള്ളതില്ലാത്തതെന്നും ഇല്ലാത്തതുള്ളതെന്നും ദേഹം
നിച്ച നാമു മേഖലിക്കുന്നത്.

ദേഹംരിച്ചിട്ടുള്ള ഭാരതത്തിലെ ദ്രോക്കത്തിനും ആരും
തേതതതന്നെ മഹാകവി നീലകണ്ഠീക്കിത്തു ക്രസ്തക്കാതെ
പ്രകാരാന്തരേണ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണു.

“ആദ്യേ ക്രമുന ഭിക്ഷഃ
സംഗ്രഹം സാന്നവ്യാഹി ദശ
നാ മദ്ദത്തുവ്യായജ്ഞഹസ്ത
ശാചാമസ്തം കിമസ്ത രജ്ഞൽ.
ത്രക്കതവ്യം മമകരം
ത്രക്കും യദി ശക്രതേ നാശസ്ത
കത്രവ്യം മമകരം
കിന്തു സ സവർത്ത കത്രവ്യഃ.”

ഈ ആരും തേതതുചേംചെന്ന് ഭാഗിയായി “ഹരിനാമകീത്തി
നാ”ത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള തിനെ താഴെ ചേക്കുന്നു.

“ആന്നാചിന്യ! ഹരേ! ഗോപികാരമണം!
തോനോനാവമിഹ തോനായ്യുവേണം, മിഹ
തോനോനാതാകിലവിലം തോനിതെന്നവചി
തോനോനാമേ വരും! നാരാധാരായ നമഃ.”

എന്നാൽ ഇങ്ങനെന്നുള്ള ഭേദം നശിക്കാത്തതെന്നുകൊണ്ടു
ണം? ഇതുണ്ടാക്കുമ്പോം പരാക്കായി—വിഷയോന്നുവമായി—ഈ
രിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവയേ വിഷയത്തിൽനിന്നു നിവത്തിപ്പിച്ച്

പ്രതുക്കാക്കി—അനന്തമംവമാക്കി—ചെയ്യുന്നതിനുള്ള വൈഷ്ണവം ഹൈവായിട്ടാക്കൻ. ഒന്നുമാനമായിരിക്കുന്ന പ്രധാനം സത്തുമാനന്നുതന്നെ ഇപ്പറ്റിയദ്ദോരേനു നമ്മക്കുന്നഭവമുണ്ടാക്കാം. അന്നേനു കുകോട്ടി ജനങ്ങളിലുള്ള അനന്തവം വാസനാത്രപമായി നമ്മും വിഷയങ്ങളിലേക്കുതന്നെ വെലംപൂജയേനു ത്വരിപ്പിക്കുന്നു. അതിൽനിന്നു നിവർത്തിക്കുവാൻ ജനതാനംമാത്രമേ സഹായമായിള്ളു.

ഇങ്ങനെ ഇല്ലാത്തതിനെ ഉണ്ടെന്ന ബോധിപ്പിച്ചുനഭവ പ്രകടത്തി, അതിൽ നമ്മും ജാഗത്രക്കമാരക്കി സഹസ്രാ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്ന ശക്തിയുടെ വൈഭവം അചിന്ത്യമാണെല്ലോ. പിന്നെ ഇല്ലാത്ത മായയിൽനന്നു നിറുത്തി സമ്പാദിക്കുന്നതുംനെന്നും യാണ്? അതില്ലാത്തതാണുള്ള അനന്തവം—സ്പാദാന്തരി—തന്നെ നിറുത്തി. ഇല്ലാത്തതില്ലാത്തതാണുന്നതിനിയുംവോരു ഉള്ള തുള്ളതായിട്ടു പ്രകാശിക്കും. വേരെയൊന്നും അതിൽ ലഭിക്കുവാനില്ല. വേരാനില്ലതന്നെ. ആകെ നേന്നുണ്ടുള്ളു. അതു താൻതന്നെ. അതു ലിക്കാലാലുനവച്ചുചെന്നമായി സച്ചിദാനന്ദമുന്നത്തിയായിരിക്കുന്ന ബുദ്ധിമംതന്നെ.

വസ്തുസ്ഥിതി ഇപ്രകാരമാണെങ്കിൽ മായോചാസനക്കുണ്ടുഹലം? മായങ്ങോ ഇല്ലാത്തതായ ശക്തിയെല്ലോ. ഇല്ലാത്തതിനീൻറെ ഉപാസനം വല്ലായെങ്കിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ലോ? പിന്നെ ശിവവിജ്ഞപ്തിക്കുള്ള ഉപാസനിക്കുന്നതും മായയെ സേരുക്കുന്നതും തമിൽ വല്ല വൃത്രാസവുമുണ്ടോ? ഇപ്രകാരം ഉണ്ടാക്കാവുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്കു ചുത്തുതെതിൽ സമംധാനം പറയാം. വിജ്ഞപ്തി ദേവന്മാരെ ഉപാസിക്കുന്നതിനീൻറെ പ്രയോജനം അവർ പ്രസാദിച്ചു നമ്മക്കു സത്തുമായ മാർത്ത്തെ കാണിച്ചു തന്നെന്നതിനാക്കുന്നു. ആ മാർത്തിലിത്തനു സമാധിസ്ഥിവം അനഭവിച്ചുപോതുന്നവനു വെരാശ്രൂം താനേന്തന്നെ ഉണ്ടാക്കും. അപ്പോൾ മരിയാബുന്ന മോക്ഷം നിലിക്കുന്നു. മായോചാസകമായുടെ ഉദ്ദേശം ഇപ്രകാരല്ല. മായ പ്രസാദിച്ചു ചെയ്യുന്നതു സത്തുമാർത്തെ കാണിച്ചുകൊടുക്കയുമൊന്നുമല്ല. അവർ പ്രസാദിച്ചു തന്നെ വിട്ടുപോകുമെന്നാണ് ഉപാസകമായുടെ സകലം. അവർ ഉപേക്ഷ ചെയ്യുമായിരിക്കുവെന്നുമുകരായി. അതുതന്നെ മോക്ഷം. അതു

க்காலங்களை உபேக்ஷிக்கவானால் மாயோடாஸன். அஞ்சி கொ புஸாலித் தாய விளை வொயிக்குமோ என்னாலோகிட்டு,

“புதுதேரைக்கமாற்றதா
ந கிணவிழையீதி மே மதில்வதி
யா டெஜாங்கீதி புந்த-
ந த்தாமபைதி புதைச்சு
தைநான வல்லுதேர்லீங்
ந இஷுதே நாவி ஸஂஸரதி கஷித்
ஸஂஸரதி வல்லுதே இ-
வுதே ச நாநாஞ்சா புதுதிஃ.”

வு— “ஙுக்கமாற்றதா அந்திபேலேதா. பரஷுதைச் சம்ராஸமிழைதேதி யாவத். அங்குத்துப்பழூாகி கலவயூர் திமாக்கங்கம்ரா புமாபாபிரஹிதஸிசயாவூலாவோலாகு தே பரஷுதைச்சௌ தாஸைய தமா புதைதே; அங்குமத்தாங் யமைநாங் பரஷுதைச்சாந்தாளி ந புந்த பல்லுநி. ஏவுங் புதுதிரவி கலவயூதோ/புதிகா டெஜா விவேகேந ந புந்த் க்கூத ஹதுதம்:

புதுதி பரஷுதைச்சாந்தாவிப்பயத்தித் தெவாவுபுந்திவ ஹாள்: புமாபவராத் களெஞ்சோயாத் அங்கூரா வாடி ஹிக்கங். புதுதியுடை புதுக்கங்காங் ஸிலிக்கை பரஷுதைச்சை அங் வரி பிளை காளாக்குவிலை. அங்கூரா பரஷுதைச்சாந்தாளை பார்வாதமங்கப்படு பி. மாயாநிம்கதாய மாதுதித்தாளை அங் வாந் பரஷுதைச்சாங்கை ஏந்த தாத்துவது. மாயோடாஸங்கை கா ஸ்த ஸல்லியா(மோக்க)தெளாக்கமென்னாதுகொள்ளாள் ஹா மாத் தெத அவலவித் தூ மஹாமாராய அங்கைக் கெதங்காற் புவ-த்தித்து. புவுதிரைசுக்குத்துவும் மஹஸங்வாவும்தீ காந்து ஜெலிலாண்டோ ஜங்காத்தெ மந்தை செப்புநாத்.

மாயாநிம்கதாயவள் ஸல்லோநக்கியுள்ளாகயர்த் தூாற ஸ்வுத்தத்துக்கு அவான் அங்கைவிக்கெள்ளாத்தாயி வகமோ, ஏந்த ஜீது அதுகைக்க பார்யர். தூாற்றூ அங்கைவிக்காதெ கைத்தை நால் குடியூந்தலை. விலைாலிபுதைாரித் தாந்திளெந்த கெதி

അവസാനിക്കുന്നതുവരെ അതു സമ്മാനിക്കും. അതുപോലെ പ്രശ്നകൾക്കും പ്രശ്നങ്ങളും ശരീരം അതിന്റെ ശക്തി അവസാനിപ്പേം കൂടുന്ന നിലനില്ക്കും. ആ പ്രശ്നപ്പേം അനുഭവിക്കുന്നതിനിടയിൽ അഞ്ചുവശാൽ മുക്കിനില്ലിച്ചാലും ജീവിതം ശരീരപ്പണക്കരഖവരും പ്രശ്നപ്പേം വിഞ്ഞാഴിക്കയില്ല. പ്രശ്നപ്പേം രണ്ടുജീവംകാണ്ഡവസാനിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ അതിന്റെ അവസാനംവരെ കാത്തിരിക്കുണ്ടതായി വരും. എന്നാൽ സിലിച്ചി മുക്കിക്കു വിഘ്നത തെരുവെയ്യുവാൻ ജീവം ശക്തമല്ല. പ്രശ്നപ്പേം തെരുവെയ്യുവാൻ മുക്കിന്റെ സഖിതകമ്മാദിം അപ്പേം അഞ്ചുവശാൽ അഞ്ചുവശാൽ വിഞ്ഞാഴിക്കുക്കുത്തു. ആഗാമികളുണ്ടാനംതന്നെ അവനെ ബാധിക്കുന്നമില്ല. എന്നാലും പ്രശ്നപ്പേം അഞ്ചുവശാൽ വിഞ്ഞാരുന്നതല്ലതാണ്.

“പ്രശ്നപ്പേം മനഭോക്തവ്യം

ജനാനവൈവരാന്ത്രികമ്മലേഃ

സപ്രതിജനാമുതം കത്ത്രം

യതന്നേ ധമ്മചാരിണഃ.”

എൻ വചനമുണ്ട്.

ഹൗകാരം ചിന്തിക്കുന്നോടു മാറ്റേംപ്രാസകമാക്കുക മേം ക്ഷപ്രാണി അനാഥാണുന ഉണ്ടാക്കുമെന്ന സിലിക്കുനു. അതു കൊണ്ടു ശോഷണമുാവു താരുതിക്കുന്നമാരും അനേകർ ഭാരതത്തു നിയിലഭാഗം ലിട്ടണ്ട്. സിലംമാരുടെ അനുഭവങ്ങളെല്ല പ്രതിപാദിക്കുന്ന മുഴുവന്മാരും മറ്റുള്ളവർ പ്രമാണത്താന് സ്പീക്കരിച്ചു ഹോയനു.

ശൂതിഡെ പലകം പലവിധത്തിൽ ഉപ്പാസിക്കുന്നു. ബാലം, ലാളിതാ, അപോനുമാ, രാജരാജേപേരി ഇത്രാദിയായ ദേശങ്ങളെല്ല കല്പിച്ചുപാസിക്കുന്നതു സാധകനുംതു തചിദേശത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ്. ഇവയിലോരോന്നിനം മാർദ്ദംവുത്താണും ഇഷ്ടപ്പെട്ടായുണ്ടെങ്കിലും എല്ലാറിനേരയും പ്രാപ്യസ്ഥാനമോന്നാക്കുന്നു.

ഖാലയെ യുണിക്കുന്നപ്രകാരം താഴെ ചേർക്കണം—

“അരങ്ങുകിരണജാലേരഞ്ചിതാശാവകാശാ

വില്ലുതജപചട്ടികാ പുസ്തകാശീതിക്കസ്താ

ഇതരകരവരാശ്രാ പ്രസ്തുകല്ല്‌മാരസംസ്ഥാ

നിവസതു എഴി ബാലം നിത്യകല്പാണശീലം”

ബാലാമ്പ്രത്യാല്പാരതേത ചൊല്ലുന്ന.

‘അനംഗമന്ത്രം പ്രവക്ഷ്യാമി ബാലായാ അത്ഭുമിഷ്ഠദം
യസ്യ ശ്രവണഭാഗത്തണ അംഗപ്രമേയപദ്മം ലഭ്യത്.
ബാലാമന്ത്രം മാരാമന്ത്രം ദിഷ്ടാന്തം കല്പിത്വയഃ
സത്ത്വകാളിശ്ചാശ്ച സത്ത്വത്തിൽപ്പരിയകം.
ബാലായാസ്ത്രിച്ചരേഖപത്രം മന്ത്രമാധാത്മ്യമന്ത്രം
ന ശശ്രൂത മയാ വക്തും കല്പകോടിശത്രഹപി.
അസ്യ മന്ത്രസ്യ ദേവശി! ദക്ഷിണാമുത്തിരിശ്രൂപഃ
ചണ്ഡി പഞ്ചതിരിതി പ്രാഞ്ചർദ്ദേവി ത്രിപ്രസ്തുതി.
ബീജം വാദ്യഭവദിസ്ത്രം പരാശക്രിസ്തുമെരിതാ
കീഥകം മദനം സ്വരാം ദ്വിരാവുത്രം സമാചരതേ.’’

ഗ്രീബാലാവ്രദ്ധയം.

“ബാലായാ ദ്രാദയം മന്ത്രം മഹ്യം’ മഹ്യത്രം തമാ
യസ്യ ശ്രവണമാത്രത്തണ മന്ത്രസിഖിമവാപ്പുനയാൽ.
ന യാനം ന ച മോമം ച വിനാ സ്വാസം ച തപ്പണം
സത്ത്വചതുരിതേ മന്ത്ര മന്ത്രസിഖിംഡ്വേദ്യസ്ത്രം.

- ന ചാലിഷ്ഫകോ ന ച മന്ത്രക്രീക്ഷാ
- ന ചാപി ദിക്കാല ആഷിഡു ദേവതാ
- ന ചാപി പദ്മഘട്ടിയനിഗ്രഹശ്ച
- സത്ത്വത് സ്വരഭ്രംഭം ദ്രാദയാവുമ്ഹനനം.

ബാലാഡാ ദ്രാദയം മന്ത്രം ശ്രൂതാദീനാം ച ഭല്ലം
സത്ത്വത് സ്വരണഭാഗത്തണ വാശ്രൂതം പദ്മാപ്പുനയാൽ.
ഭരിഞ്ഞ ദൈവതി ശ്രീമാൻ സ്വഭൂപാ ദൈവതി പണ്ഡിതഃ
ചതുരാ മജ്ജരേ ഭ്രാത് കീത്തിമംസം നിദക്ഷേഖാ ഭദ്രത.
കവിശ്രദ്ധരേസ്ത്രി ചൊറുാദി ഭാഗാസക്താർമ്മ രോഗവാൻ
സന്പവാൻ ക്ഷയരോഗി സ്വാത് കലജോ നിദക്ഷേഖാ

[ഭദ്രത്
ഭാഗി ലജ്ജാവിഹീനഃ സ്വാത് ഗനജ്ഞികോ ഭേദതാം
[പ്രജോത്

എത്തപ്പിനാ തന്ത്രേ ദൈവി! സുത്തം കീത്തികാരണം
ബാലാഡാ ദ്രാദയം മന്ത്രം സത്ത്വഭ്രംഭപദ്മാചരതേ
തസ്യാപ്ലംബനമാത്രത്തണ ഭേദം ദൈവതി പത്രജാ:
ബാലാഡാ ദ്രാദയം മന്ത്രമഹാസന്ധപരസ്യ ച
കരാതി യസ്യ സന്ദേശം തസ്യ സിദ്ധിംഡ്വേദ്യസ്ത്രം

യേന കേന്നാപാപയേന എന്തുനേരുംജാപകസ്യ ച
 സന്ദേഹം ജനങ്ങൾ പ്രാഥമ്യത്വിന്തിൽ ചുമാപെൻ-
 തജഞ്ഞരുംജാചന്ത്രിലും തശ്ശരാധനലക്ഷ്മിം യാത്
 പദ്മാഖ്യമിഹം ക്രമ സമ്പ്രസപം തേവി! തച്ചുംജാം സാദരം.
 പാശവീജം സമുച്ചാത്മ ഭവനേരീമഃമാച്ചരേത്
 അംഗം ബീജമുച്ചാത്മ പരാബീജമംമാച്ചരേത്
 വാഗ്ംംജിം കാശിജം ച പരാബീജം തതഃ പരം
 ശ്രീബീജം ഭവനേരീം ച താം ബാലാം പരമേന്ദ്രരീം
 ഉച്ചരണേത്യവ സംബുദ്ധ്യം അത്വേശയ പ്രദപ്തയ-
 പാശവീജം സമുച്ചാത്മ ഭവനേരീം സമുച്ചരേത്
 അംഗം ബീജമുച്ചാത്മ തത്രുക്കരിം സമുച്ചരേത്
 എന്ദയെ മമ ചോച്ചാത്മ വിരം തിജ്യ പ്രയം അഞ്ജി
 ഹ്രഥട്ട്‌സ്പാദാസമായുക്തം ബാലാഡാ എന്ദയും മനഃ
 വന്നുംഡാ മംജാംജിംഗൈ ബാലാധാ എന്ദയെന ച
 തദ്ദോ വന്നും പുത്രവതീ ഷണ്മാശാന്നാതു സംശയഃ
 ബാലാഡാ എന്ദയേനേവ തില്ലപ്പുമാഖിമന്ത്രിതാ
 പിവേതു പയഞ്ചേളിംഗയേ വന്നും പുത്രവതീഭവേത്
 ത്രിതിമേഖി ച ഒരുംഗൈ നാനുംയുസമുച്ചേവ
 തില്ലപ്പുമന്ത്രിതെന്നോഭേദങ്ങൾ സഭ്യാ നിമ്മലമാപ്പന്താത്
 നിത്രമഞ്ചോതരം ജപ്പാ ബാലാഡാ എന്ദയും മനം
 വിന്നിതം സംഭവേദൈവി! നാതു കാഞ്ചാ വിചാരണാ.
 മഗ്രോഡാരം പ്രവക്ഷ്യാമി അമാവച്ചുംജാം പാർത്തി!
 വാഗ്ംംജിം പ്രമമം പ്രോക്തം പ്രിനീയം കാമരാജികം
 തുനീഡം ശക്കിബീജിഡി മഗ്രോഡാരം പ്രകീതിനിൽ
 ന യുംനം ന ച മോമം ച നാംഗന്നാഡാം ച മന്ത്രിണാം
 ന വാരഭാജോ വിജ്ഞിശ്വ ന ശശ്രഷം ണ വിധിയതേ.
 യസ്യ തിജ്യതി മഗ്രോഡാം തസ്യ സിലിന്റ് മുരതഃ
 യുംനം തസ്യ പ്രവക്ഷ്യാമി അമാവച്ചുംജാം പദ്ധതി!

“മുക്താശേവരക്ഷണിയലാംഗദമണി-

തമുഞ്ഞുയഹാരോമ്മികാം

വിശ്രോതപ്രലഭരഭിക്കുണകടീ-

സൗതസ്യരണ്ടുരാം

മാണിക്രൂദ്ധരവെന്നുരസ്സുന്തരാ—
മിറോഃ കലാം ബിത്രീം
പാശം ചാംകശേഷസ്സുകാക്ഷിവലയാം
വക്ഷാല്പംപൊഹപരിതാം.
പുണ്ണംപതിമലുസന്നധിനാം
ക്രാതുരുദ്ധരുച്ചോസിത്വാ—
മിന്ദക്ഷീരവള്ളർക്കഷഗാത്രവിലസ—
മാല്യാനലേപാംബരാം
പഞ്ചാശ്ലീപിശ്വാംഹിതാവിലജഗ—
പ്രാദേവതാം ദൈവതാം
മുലാധാരസമല്പതാം ഭഗവതീം
വൺംബുജേ ചിന്തയേ.”

തിപുരസ്സുദരിയുടെ പഞ്ചാശ്ലീക്ഷരമന്ത്രത്തെ ഉല്ലരിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ “സൗഖ്യാംഗ്രാഹി”യിലെ പദ്മം താഴെ ചേക്കും:

“ദിവിഃ ശേക്തിഃ കാമഃ ക്ഷിവിരദം രവിഃ ശീതകിരണഃ
സ്സുരോ ഹംസഃ ശങ്കസ്സുഭണ ച പരാമാരഭരയഃ
അമീ ഏശ്വേവംഭിശ്വിസ്തിരവസശനേഷ്യ എടിതാഃ
ഭജനേ വണ്ണാശ്രേ തവ ജനനി! നാമാവയവതാം.

ഈ പഞ്ചാശ്ലീക്ഷരമന്ത്രത്തെ മുന്ന് വണ്ണമായി വിഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ത്രിവണ്ണോ ശാത്രകാമന്ത്രഃ സോമസ്ത്രംനലാത്മകഃ”

ഈ മന്ത്രത്തിൽ ഷശാശ്രകലാത്മകമായ ഏകവള്ളുത്തെ ചേർത്തിട്ടും. അതു,

“സച്ചുചിഷ്ടായേപദേശ്വര്വാ മുത്രംക്രക്തായ സം കലാ”
എന്ന പറഞ്ഞിരിക്കുകയാവാതെ.

ഇതിനും മഹിമാവിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കാണു.

“ഘോഡാശ്വമഹാമന്ത്രം ഒറ്റരജോതത്മോതതമം
സത്ത് സ്വരണമാത്രേണ കോട ജിമാഡിനാശനം
മഹാപാതകകോടിനാം ഭജനം സ്വതിമാത്രതു
ഉപചാതകക്കേശാഗ്രംഗമനം ക്ഷതിമുക്തിഡം
വിഷരോഗാദിഭാരിത്രുത്സംഹാരകാരകം
സസ്തുകോടിമഹാമന്ത്രപാരാധാപലപ്രാം

ചതുരസമുദ്ദേശ്യത്തുന്ത്രണാനപ്പലഭം ശൈവ!

സഹായകാടിഗ്രാമാനുപാതം സൃഷ്ടിമാത്രത്തിൽ

କୋଟ୍ଟର୍ପଦେସ୍ୟବ୍ଲାଡଂ ଜରାମୁକିନିବ୍ୟାରଣୀୟ

കിം പുനർവ്വച്ചനോക്കേതന ശൈവസായുജ്ഞദായകര.

ആര്യാദിവിലും സ്വന്തമായി മാറ്റാൻ ആവശ്യമാണ്.

രാജരാജേശ്വരരിയുടെ ഖ്രിസ്തവദാനം ലക്ഷ്മീയും സത്യപതിയാണ് ചാമരംപട്ടിച്ചനിനു സേവകന്മാരായിട്ടുണ്ട് എന്നതിരിക്കുമ്പോൾ.

“സചാമരരമാവാണീ നവ്യക്കൂട്ടിനേംഡിത്രാ.”

‘കുറലാക്കുലജകാന്റെ—

കരസാരസവത്തകാവതകരകമില്ലാം

കരയുള്ളവിധത്തെമലാം

“വിഘലാം കുലാക്കച്ചുഡിസകലകലാം.” ഇതുാണി.

സാധാരണ ഉയിരുക്കിയെ ഉപാസിക്കുവക്കു വിഭ്രയില്ലാതെ
എം സർസ്പതിയെ ഉപാസിക്കുവക്കു സവൈത്തില്ലാതേയുള്ളാണു
കാണുന്നത്. എന്നാൽ പരാശക്തിയെ രണ്ടുപോരു
ലെ അനുഗ്രഹിച്ച നില്ലുന്നതുകൊണ്ട് ആ പരാശക്തിപ്രാസകമാ
ക്കു സർസ്പതിയും ലക്ഷ്മിയും ഒരുപോലെ പ്രസാദത്തെ ചെയ്യുന്ന.

இடம் கூறக்கிக்கூட வாஸு வத்திலெங்காளைகிலும் உபாஸக்கூர் அவகாசைகிள்கான் அவர் அதான் பலதெடு மாறும் காம் செழுங்கவரையிடத்திற்கு ஒரு தாலைப்பட்டு.

ഇന്ത്യൻവാക്കത്തിലുള്ള ജയം സൗഖ്യം മിത്രായവരെപ്പറ്റി
ഗമങ്ങളുടെ രജാവായ അദ്ദിനുന്നേണ്ടിവേണം ചിന്തി
പ്പാൻ. അദ്ദിനുന്നു ഉച്ചാദിസ്ഥിതി അതിന്നുംവരുമാ
ണ്ടോ. അദ്ദിനുന്നു ഉച്ചത്തെ പ്രാപിക്കേണസമയം ഏതൊഴി
മുകുന്നു ഉച്ചത്തെ പ്രാപിക്കും. അപ്പോൾ ബുധൻ നീചത്തെ
പ്രാപിക്കയും ചെയ്യും. മുകുൻ ചെവഡയിക്കുവത്തെ പ്രദാ
നംചെയ്യുന്നവനായതുകൊണ്ട് അദ്ദിനുന്നു ഉച്ചസ്ഥിതി മേരു
വായിട്ടശായ സമ്പത്ത് വിഷയസൗഖ്യാടികളിലേക്കുപയോഗി
ക്കുവാൻ മുകുൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ബുധൻ നീചനായതുകൊണ്ട്
വിശ്രാംവിശ്രാംവിശ്രാംവിശ്രാംവിശ്രാംവിശ്രാംവിശ്രാം
ത്തിലുകന്നസമയം പ്രായേണ മുകുൻ നീചവും ബുധൻ ഉച്ചവും
പ്രാപിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഭാരിത്രംനിമിത്തം വിഷയസ്വാക്ഷരം

ହୁଲ୍ପାତାକଣା. ଉତ୍ତ୍ରମନ୍ଦିର ବ୍ୟାଯଗନନ୍ଦାଙ୍କ ଵିକ୍ର୍ଯ୍ୟାଗୁଣ୍ୟାତ୍ମିକା ଏବଂ ଅଧିକାରୀଙ୍କାକଣା.

മുൻപറഞ്ഞ തത്പരം ജ്യോതിശ്ചാന്ത്രപ്രകാർഖ്വം ദർശിയായി
രിക്കുന്ന എന്ന് മലപ്പുറാം സ്ഥാപ്തമായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ വിദ്യയും
സമ്പത്തും അടി ഒരുവരണണ്ണാക്കരിക്കാവേണ്ടിള്ള ഗഹസ്മിതികൾ
സംഭവ്യമല്ലെന്ന വിശ്വാസിക്കപ്പെട്ട് ഉണ്ടായില്ല. അതുപെട്ടെന്നു
പരാശക്തിയെ തുച്ഛസ്ഥിക്കുന്നവക്കിവ രണ്ടും അനുഭവമുണ്ടിവ
രത്നക്കവിയം ഗഹസ്മിതികൾ സംഭവിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ല.
സാമാന്യനിയമങ്ങളെ പരഞ്ഞതല്ലാതെ അതിന്റെ അപവാശ
ങ്ങളെ മലവിടെ പ്രത്യോക്കം കാണിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്തതി
നാൽ അതിന്റെ തുന്നിശ്ശേഷാട്ടം.

இலு பிள்ளையில், ஸங்கடதீஸ்பாஞ்சினிலை கைதியை இபாஸிக்கவிடினாலோ மறுமாண் பரவையிரகூடியது. இலு ஏ முனை ஒள்ளுத்தோற்காலில் ஸூழ்மாயி காளியிடிரிக்கண. ஸங்கடன்றி இவு சுதேர்வு நீர்மாஞ்சலை உலாரிக்கவிடினாலோ ஹாழ்வைதோம் இலு முனையில் அவிடவிடை பூஸ்மாயி நிழல் செய்திரிக்கண.

ശക്തുപാസനാക്രത്തെ സാകലേന “സെൻസൽലഹരി” യിലും മുതിച്ചാണിരിക്കുന്നു.

“അങ്ങ സിസ്റ്ററുപരാഗവുണ്ട് പിഹിതാം
തപരേതജസാ ഭ്രാമിമാ-
മിവീഞ്ഞാചി വിലിനയാവകരസ-
പ്രസ്താരമഗണമിവ
പശുന്തി ക്ഷണമചുന്നന്നുമനസ-
സ്ത്രോഷാമനനദേശജപതാ-
സ്ത്രോന്താസ്യ സ്ത്രോകരദേശജപതാ-
വശ്രാ ഭവന്തി മുഖം.”

എന്ന വിശദനിദ്രാക്കത്തില്ലെങ്കിൽ അതിനേയെത്തുതനെന്ന ‘സൗഖ്യവഹി’യിൽ.

“தைவுக்காயாலினே தகவைதற்கிணி அரசர்களிடம்-
விவங் ஸவ்வாவிமதனிமகிமகார ஸ்ரதி யா
விவந்துபூ தஞ்சைக்காலினால்காட்டா
ஸஹாவ்யு வயுாக கதி கதி கீழ்வாணக்காகு?“
ஏன் பகுதிகிரிக்கோ.

പരമ്പരാന്തർ

“യാവകാലാസ്മൈ നിമശാം യോ ദിവം ഭ്രമിം വിച്ചിത്രയേൽ

തസ്യ സ്വപ്ന വശം യാതാഃ ഗതേലോക്യവനിന്നാ ഭൂതം.”

എന്ന പരണ്ടതിട്ടുള്ളതിന്റെ പ്രകാരാന്തരമാക്കണം മുന്നഖലിച്ച
പദ്ധതിയാണ് എന്ന സ്പൂഷ്മാധാരം പ്ലാ.

“ഭോഷ്ടാ സംഭേദകാരി വസ്തു സഹസ്രാ

ഒഴു ഒഴു ഇതി വ്യാഹ്രതം

യേനാകുതവശാദപീഠ പരദേ!

ബിഞ്ചം വിന്റാപ്യുക്ഷരം

തസ്യാപി ഗുവമേവ ദേവി! തരസാ

ജംഗത തവാന്തരമഹേ

വാചഃ സുക്തിസ്ഥാരസദ്വാദശോ

നിശ്ചാന്തി വക്രേംബരാത്.”

എന്ന വിംശ്തിയിലെ ദ്രോക്കതിൽ, എന്ന എന്ന ബിഞ്ചുങ്കാതെ
വല്ല ചാരണവശാല്യം ഉച്ചരിക്കുവാൻ സംഗതിയാം ചാൽ ക്രയവന്ന
ണ്ണാക്കന്ന പദ്ധതം കവിസാവ്വാദമുത്പദാണന്നാണെല്ലാ പരണ്ടതി
രിക്ഷന്നത് എന്നാൽ, ദേവാനി തപം”, എന്നതുടങ്ങി ദേവിയെ സ്ത്രീ
തിക്കുവശനോ ദേവിയാഥ പ്രാത്യീക്ഷിക്കുവാനോ ഭാവിക്കുന്നവന്തു.
മാത്രം പരായനതുകൊണ്ടണ്ണാക്കന്ന സഭ്യിപ്പിലെത്തെ ചമരക്കാര
നേതാടക്കുടി സെംഗന്ത്രുലഹരിയിൽ വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്ന പദ്ധം താഴെ
ഉചക്കന്ന.

“ദേവാനി തപം ഭാസേ മയി വിതര ഭോഷ്ടിം സുക്തഘണ്ണാ-

മിതി സ്നേഹതും വാഞ്ഛകൾ കമയതി ദേവാനി തപമിതി ഒഃ

തദേവ തപം താസ്മൈ ദിശാം നിജസായുജ്യപദവീം

മുകുംബുവേഹദ്രൂക്കമകടനീരാജിതപദാം.”

ഉവിഡ്യുടെ ഭക്തവാസസ്ഥല്യം വുക്തമായിക്കാണിക്കുന്നതിന്നായി
രണ്ട് കവികളും എഴുതിയിരിക്കുന്ന മേലുല്ലരിച്ച പദ്ധതിയാണ് അവ
അതു അനുസ്രവിയെ സവിശേഷം വുണ്ണിപ്പിക്കുന്നതുപ്പാതെ അം
തിരശ്യോകതിയിൽ പത്രവസാനിക്കുന്നില്ല. ഭക്തനൂക്കിവയെ
സ്ഥാപിക്കുന്നതുവേഗോചരമായിത്തീരകയും ചെയ്യും.

മംഗളഭൂദ്രോക്കണ്ണജൈക്കൈക്കാണ്ണ
സ്പൂഷ്മാക്കവാൻ വിസ്തുരയെം അനവദിക്കുന്നില്ലൊത്തതുകൊണ്ട്
അതിന്നായി തുനിയുന്നില്ല.

വിഷയം അതുനും ഗഹനമായതുകൊണ്ട് സ്വഭ്യപ്രതിതി ക്കുളി സൗഖ്യദാത്തുലധാരി, വരിവസ്യാരഹസ്യം, ലളിതാസമഹസ്യനാ മഭാഷം, തിശ്രതീഭാഷം, വാമേരോതത്രം, കണ്ഠഘുരം, തിച്ച രാതാചിന്നുപനിഷത്രു്, ദേവ്യുപനിഷത്രു്, തിച്ചരോപനിഷത്രു് എന്നിപ്രകാരമുള്ള ഗമ്പങ്ങളെ സൗകര്യംപോലെ പരിശീലി ആകൊള്ളേണ്ടതാക്കണം.

മന്ത്രം, പ്രജാകുമാർ മുതലായവ ഇത്തുവത്തിൽനിന്ന് കേരം കൈബിഡിവയാകയാൽ സ്വഭ്യമാക്കീടില്ല.

“കാമോ യോനിഃ കമലേ-

ത്രേവാ സങ്കേതിതെള്ളേബൈപ്പ്

വ്യവഹരതി, ന പ്രകാശം

യാം വില്ലാം വേദപുത്രശാഖാം.”

അഭിവില്ലയെ, കാമോ യോനിഃ നമ്ലാ’ ഇത്രാം സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങളുടെക്കാണ്ഡല്ലുംതെ വേദപുത്രശാഖ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നില്ല എന്ന “വരിവസ്യാരഹാപ്ര” തതിൽ ഉറന്നതിരിക്കുന്നു.

ശശ്രൂപാസനയുടെ മഹാത്മ്യത്രേതയും വൈശിഷ്ട ത്രൈയും പ്രാധാന്യത്രേതയും കരഞ്ഞതാനെങ്കിലും കാണിക്കവാനാണ് ഇതു യും പറഞ്ഞത്രു്.

ലഘുഭ്രാരകാചാത്രനാൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഇം വിശിഷ്ടസ്ഥി എത്രയും പ്രാചീനവും ഉപാസകനാർ വളരെ ഭക്തിയോടുകൂടി പാരായണാവെഴുതേംതന്നുമായ ഗമ്പമാക്കണ. പരദേശങ്ങളിൽ ഇതു “ലഘുസ്ഥി” എന്ന പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു ഒരും, കേരളത്തിൽ ‘വിംഗൾ’ എന്ന നാമധൈയത്തിലാണ് ഇതു പ്രസിദ്ധിയെ പ്രാപ്തിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതു ‘ലഘുഭ്രാരക’നിമ്മിതമായതുകാണാണ് ലഘുസ്ഥി എന്ന പറഞ്ഞുവരുന്നത്.

സംഭീരംബാധ വിഷയത്തെ ലഘുവായി (സുഗ്രഹമായി) പ്രതി പാശിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ, തന്റെ ബുദ്ധിക്ക ലഘുത്പമിണ്ണുന്ന സുചിപ്പിക്കുന്നതിനായിക്കൊണ്ടോ, ഉള്ളവായി (നിജീയാസ്ഥായി). ഇം പദ്ധതിക്കുള്ള നിമ്മിച്ച എന്നതിനെ കാണിക്കവാനായിക്കൊണ്ടോ മരുടൊ ആയിരിക്കുന്നും കവി ലഘുശബ്ദത്തെ സ്വന്നാമധൈയ ത്രൈക്കുട്ടി ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. സ്വപ്നഘട്ടങ്ങൾ ഉള്ള രുക്കാണ്ടു മാത്രമായിരിക്കുന്നും ഇം ഗമ്പത്തിനു ലഘുസ്ഥി എന്ന

പേര് ഉണ്ടാക്കവാൻ കാരണം. വിനയങ്കാണ്ണിംഗാതം കവി ലഭ്യ ഭക്തരകനാമത്തെ അംഗീകരിച്ചുപണം അല്ലെങ്കം സൗക്രാന്തിൽ മുതിരകനായിത്തെന്ന വിശ്വാസിക്കിണ്ണോ. അപുകാരം അല്ലെങ്കെത്തി എൻ്റെ ലഭ്യസ്ഥാനി ലോകക്ക് ബുദ്ധത്തുമിയായിത്തെന്ന അഭിം. അരയാലിഞ്ചേരി അതിന്പുകുഴ്ച്ചായ ബീജത്തിൽ മഹാശാഖയ മുക്കിം അടങ്കിയിരിക്കുന്നതുപോലെ ഈ മുതിച്ചതു പാളാളിൽ ഒന്നു മാറ്റ ശാക്തതന്ത്രത്തെ കുവി ദംഗവിച്ചിരിക്കുന്നവെങ്കിൽ, ചിന്നാമൺ ‘ലഭ്യംഹണി’ മുതലായ വിസ്തുരങ്ങേറിയ സംശ്ലോഭവുംബന്നിൽനിന്നുത്തുകൊള്ളേണ്ടതാക്കണ.

ഈ ഭാഷാവ്യാവ്യാനം മുഖ്യമായി, ‘രാഘവാനാദ’മുന്നിൽ സംസ്കൃതവ്യാവ്യാനത്തെ ഉപജീവിച്ചു ഏഴുതിയിരിക്കുന്നതാക്കണ. വിശ്വരതിയിലെ ഗ്രഹത്തപദ്ധതി വെളിവാക്കവാൻ വ്യാവ്യാതാവു് ഒരു ദിക്കിലും ധനിച്ചിട്ടില്ല. ദ്രോകാത്മം മനസ്സിലഭക്തി വിഷയത്തിൽ വായനക്കാർട്ടിച്ചിയുണ്ടാക്കവാനാണ വ്യാവ്യാതാവി എൻ്റെ ധനം. അതു നല്ലപോലെ സാധിച്ചിട്ടുള്ളുണ്ട്. ശ്രേഷ്ഠമായും സംഗതിക്കുള്ളാം മുതുമുത്തിക്കുത്തിനു അറിയുന്നതുകൊള്ളേണ്ടതാക്കണ.

“തത്രഭ്രത്പ്രക്ഷമാണാനാം
പ്രസിദ്ധേശരാജമെമ്പിനാ
അന്നപാസിത്തവുലാനാം
വിദ്രാ നാമിപ്രസിദ്ധി.”

എന്നാൽ മഹാഭാരതത്തിലെ പ്രസിദ്ധപദ്മം സദാ സൃത്തവ്യാഖ്യാതി കൂടി താക്കണ.

ഭാഷാവ്യാവ്യാനത്തിനെന്റെ കത്താവു് ആരാണാൻ നിശ്ചയമില്ല. റാതിച്ച ഭാഷാർത്ഥി വളരെ പഴക്കമുള്ളതായി കാണപ്പെട്ടുണ്ട്. വ്യാവ്യാനത്തിന് ഉദ്ദേശം മുതിരുകൊല്ലുത്തിലധികം പഴക്കമുള്ളതായി തോന്നുണ്ട്. വ്യാവ്യാതാവിനു പാണ്ഡിത്യവും ശാക്തതന്ത്രങ്ങളിൽ ധാരാളം പരിചയവും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതിനു സംശയമില്ല.

പന്തളം പാംതീപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ രാമവമ്മ തന്നു രാണം അവർക്കളുടെ പശ്ചയന്നിനം, കിളിമാന്തുകൾ വലിയകോയി തന്നുരാണം അവർക്കരം, അതായുള്ള മംഗലപ്പുള്ളി വാസ്തവമുണ്ട്.

അവർകൾ എന്നിവരുടെ പക്കൽനിന്നും കീഴ്തിയ പദ്ധതി താഴീ
യേശ്വരഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ മൂലമായ ആ
ഒൻ്റുനമ്പാദം. എല്ലാം പ്രാദേശിക മൂലമായിരുന്നു. എന്നാൽ
അവധിൽ അവിടവിടെ ചില ഭാഗങ്ങൾ വ്യാവ്യാമിക്കാതെയോ
എഴുതാതോടു വിചുപോയിട്ടുള്ള വയല്ലൂടെ സംസ്കരിച്ചു
നോക്കി യുക്താംഗോലെ എറിപ്പിക്കുകയും വായനക്കാരുടെ സുഖ
പ്രഭിപ്പത്തിക്കായിക്കൊണ്ട് ദ്രോകാലപ്രതി സാരംകൂടി എഴുതിച്ചേരു
ക്കുകയുംചെയ്തു മുപ്പുകാരം വിംഗുതിവ്യാവ്യാനത്തെ അവതരിപ്പി
ച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം,
മഹാ മഹാരാജാം മഹാരാജാം.

}

കെ. ശങ്കരദേവന്നാൻ.

പാംഗരി

(ലഘുസ്ത്രി)

സപ്പാവ്യാനം.

എ,അസേധ ശാസനസ്യ ദയതീ
മലേഖലാടം പ്രഭാം
ശൈത്രീം കാതിമന്ത്രഭഗവതിവ ശിര-
സ്യാതന്ത്രതീ സത്ത്‌തഃ
എഷാ/തന്ത്ര ത്രിചുര ഹൃദി മുതിരിവോ-
ക്ഷാംഗശാസ്ത്രാധികാരി
ചരിത്രംപ്രസ്താവനാ പരബ്രഹ്മിഭിരം
ജ്ഞാതിമർമ്മയീ വാദ്ധമയീ.

മ

എഷാ അംഗസ്ഥ ത്രിചുര വാ അംഗം സഹസ്ര സഭാ ചരി-
ത്രം=ആ മൂള ത്രിചുര നിങ്ങളുടെ (ത്രിചുരാദവിരെ സേവിക്കുന്ന
നിങ്ങളുടെ) അംഗത്വത്വം (ആത്മാജ്ഞാനത്വം) എത്രയും വിരയെ
(പിന്നെ ഉണ്ടാകാതവുണ്ട്) എപ്പായോധം ചേരുമിപ്പുതാക (സംശ
രിപ്പുതാക.) എങ്ങനെ മുതാന്നായ ഭേദവിരെന്ന് അപേക്ഷവനി
ന്തു ചൊല്ലുന്നു. ജ്ഞാതിർമ്മയീ ധാദ്ധമയീ എന്ന്. ജ്ഞാതിർമ്മയീ
യായിട്ടും, വാദ്ധമയീയായിട്ടും മുതാന്നായത്തി. പ്രകാശസ്ത്രത്വം
നാഡി സർവ്വത്രജീവി ദേഹത്വാവാദിരിക്കുന്ന പരമേശ്വരൻറെ
സ്വഭാവത്രം അനവച്ചേരിന്നയാദിരിക്കുന്നതു് വിമർജ്ജാ
തിസ്യാക്കുന്നതു്. തദസ്ത്രത്വംപരയായിരിക്കുന്നത്വം. വാദ്ധമയിയാ
യിങ്ങനോടുത്തി. പരവാഗ്രൂപിണിയായിരിക്കുന്നതുത്തി. എ
നെന്നുത ക്രമംകൊണ്ട് ഭേദവി അംഗത്വത്വംചേരുമിടത്തു് അഭിമു
ഖ്യാദി ഭവിപ്പു എന്നപ്രേക്ഷവനിടത്തു്, അതിനപായങ്ങളായി
രിക്കുന്ന ഉപാസനകളുടെ റഫാനങ്ങളേയും നാധനങ്ങളേയും ഫ
കാർപ്പിപ്പുന്നായിരിക്കൊണ്ട് ഭേദവിയുടെ പരമത്വത്വം ചൊല്ലുന്നു.
മലേഖലാടം എ,അസേ ശരാസനസ്യ മുവ പ്രഭാം ദയതീ_ലാ
ടത്തിന്റെ മല്ലത്തിങ്കൽ (ആംജന്യസ്ഥാനത്തിങ്കലെന്ന പോതാം)
എ,അദ്ദാക്കന്ന ശരാസനത്തിന്റെ എന്നേപാലെ പ്രഭയെ ധരി
ച്ചിയങ്ങനോടുത്തി. എ,അം_മല്ലതെന്ന സംബന്ധിച്ചുള്ളതു്.

ശരാസനം-വല്ല്. അക്കാശത്തു മേലാഞ്ചളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ഇദ്ദേശ്യം ചാപത്തിന്റെ എന്നപോലെ പ്രഭയെ ധരിച്ചിയങ്ങളെന്നായതി. എഴുത്തുകളിൽ സ്ഥിതയായി കൂമലുപ്പത്തുനേതാളുവും വെള്ളത്തും ചുവന്നം കുറത്തും തേജാമാത്രമുന്നിയായി മുന്ന് അവയ വഞ്ചിക്കുന്നതിനും കാമ്പിജംകോണ്ട് ഉചാസ്യയായി തന്നൊരുത്തി എന്ന പൊതും. ശിരസി അണ്ണിഗോൾ ഇവ ശൈലീലിം കാണിം സവർത്തി എന്നപ്രതീക്ഷിക്കുന്നത് (പ്രംബണാന്ത പ്രത്യുത്തികൾ) അണ്ണിഗോവിന്റെ (ചാരുകൾ) എന്നപോലെ ശൈലീലിഡിയിരിക്കുന്ന കാണിക്കെ (വെള്ളത്തിരിക്കുന്ന കാണിക്കെ) എല്ലാടവും അതുന്നപ്രതിയായിരുന്നൊരുത്തി എന്ന പൊതും. വിനൃതിച്ചിയങ്ങളുന്നൊരുത്തി. അജ്ഞാപ്രത്യുത്തികൾ സ്ഥിതയായി പ്രാംബണാന്തപ്രത്യുത്താളുവും ചാരുകൾ പ്രഭപോലെ ഇരിക്കുന്ന പ്രഭയോട്ടുകൂടിയിരിക്കുന്നതിയായി ശരതിബീജങ്കോണ്ട് സ്വയായിരുന്നൊരുത്തി. എന്ന പൊതും.. എലി അധിസ്ഥിതാ ഇഷ്ടാംഗോൾ ഭൂതിം ഇവ സ്ഥിതം-ചുത്തികൾ (എഴുപ്രത്യുത്തികൾ) അധിസ്ഥിതയായി (അഭ്യസ്ഥിന്റെ അഭിയിക്കുന്ന സ്ഥിതയായി ഉദയക്കാലത്തികൾ ഭവിച്ചിരിക്കുന്ന) ഇഷ്ടാംഗത്വാർക്ക് (അഭിതാർക്ക്) ഭൂതി (പ്രഭ) എന്നപോലെ സ്ഥിതിചെയ്യിരുന്നൊരുത്തി. മുലാധാരപ്രത്യുത്തികൾ സ്ഥിതയായി എഴുപ്രത്യുത്തരാം ഇവാഭിച്ചിരിക്കുന്ന അഭിതുകൾ പ്രഭപോലെയിരിക്കുന്ന പ്രഭയോട്ടുകൂടി ഇരിക്കുന്നുന്നൊരുത്തിയായി വാഗ്ംഭവിജംകോണ്ട് സ്വയായിരുന്നൊരുത്തി എന്നപൊതും. ത്രിഖിം പരബ്രഹ്മം ചാരണാം, ചുരഞ്ഞം അവരേറാട്ടംകൂടി ഇരുന്നൊരുത്തി; ത്രിപുരയാളിയും മുവരേക്കാളം ശ്രൂവമവിഷ്ടാത്രമാരേ കാളം മുൻ പിശേ ഉള്ളിരുന്നൊരുത്തി. എന്നിട്ട് ത്രിപുരാമന്ത്രങ്ങളും ഉല്പരിക്കംപ്രകാരം രഹസ്യമാക്കയാൽ പത്രികയിക്കുന്ന എഴുത്തുവാൻ യോഗ്യമല്ല. മുത്തുവത്തിക്കുന്നതുനെ കേരംക്കേണ്ടാവു. അഡ്വയിക്കുന്ന യോഗിനിമാർ ശപിക്കും.

സാരം—നെററിയുന്ന നടവിൽ മഴവില്ലേപ്പാലെ വിചിത്രമായം ശിരസ്ഥികൾ ചാരുനെപ്പോലെ എല്ലായിടവും വെള്ളത്തും എഴുത്തും പ്രഭയും പ്രഭാതകാവത്തെ അഭിതുനെപ്പോലെ ചുവന്നം ഉള്ള ശോഭയെ ധരിച്ചിരിക്കുന്നവളം ത്രിപുരയം ജ്യോതിസ്ഥാപന പിണ്ണിയം വാഗ്രൂഹയം അയിരിക്കുന്ന ദേവി നിഞ്ഞുടെ എല്ലാപ്രാപ്തങ്ങളും നശിപ്പിക്കുന്നേ!

യാ മാത്രാ തുച്ഛസീലതാതന്നലസ-
 തന്നതുതമിതിസ്ഥല്പിനീ
 വാഗ്ഭാവിഃജ പ്രമമേ സമിതാ തവ സദാ
 താം മന്മഹേ തേ വയം;
 ശക്തിഃ കണ്ണശലിനീതി വിശ്രദ്ധനന-
 ല്യാഹാരണാശ്ശംഖ്യമാം
 അതാതേതമാ ന ചുനി സ്ഥാശ്ശനി ജനനി-
 ഗദ്ദേശ്ചക്രപം നരാഃ. ര

ദേവി എന്ന സംഖ്യാധന മെലേദ്ദോക്തതിൽനിന്നും ഇവി
 ടെയം ഗ്രാഹ്യം. സ്പൂഷ്മിസ്ഥിതിസംഹാരതിരോഭാവാന്നറഹങ്ങ
 ഇംകന പബ്ലുത്രജ്ഞാജ്ഞൈക്കാണ്ടി സപാതമാവിക്കരുതനെന ക്രീഡി
 ക്കനോളിനിട്ട് ദേവി. തവ പ്രമമേ വാഗ്ഭാവിജേ സമിതാ യാ
 മാത്രാ തുച്ഛസീലതാതന്നലസത്തുതമിതിസ്ഥല്പിനീ. കണ്ണശലിനീ
 ഘട്ടതിരിതി ഫേഡിനിനീർ പ്രമമഹായിരിക്കുന വാഗ്ഭാവിജത്തി
 കൂട്ട് സ്ഥിതയായി യാതൊക്കമാത്ര (ാതൊക്കലാ) തുച്ഛസീല
 താതനലസത്തുതമിതിസ്ഥല്പിനിയായി; തുച്ഛസീലത എന്നാൽ
 വെള്ളരിവള്ളി, അതിനീർ തന്നവായി (സൂക്ഷ്മമായി) ലസതിയാ
 കിരിക്കുന തന്നതുതമിതി തുതവിനീർ (ആലുട) ഉതമിതി (ഉദയം)
 അതിനോട് സ്ഥല്പിക്കുന്നുണ്ട്, അതുപോലെ മുരുന്നോന്ന് എന്ന
 ഒഴുക്കും. തഞ്ചക്രശയായി തേജാത്രുപയായി കണ്ണശലിനീ
 ശൈത്യി എന്നിങ്ങനെ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധയായിരിക്കുന്നത്. താം വിശ്രദിക്കുന്നവ്യാഹാരവേലാം സദാ അതാത്പാ നരാഃ
 ജനനിഗംഗ അംഭക്രപം ന ചുനി സ്ഥാശ്ശനി-കണ്ണശലിനീശൈത്യി
 യൈന പ്രസിദ്ധയായിരിക്കുന അമ്മാതുയെ വിശ്രദിക്കുനവ്യാഹാ
 രത്തികൾ ബലോഭ്രമയായി, പര-പര്യന്തി-മല്ലമാ-വെവവരി
 കുമേണ ശബ്ദാത്മകമായിരിക്കുന പ്രപബ്ലുത്തിനീർ ജനനി
 യായി, കാലതുയതികളും അറിഞ്ഞതിട്ട് സപാതമാവായി ഉച്ചാസി
 ശ്രിട്ട് നരംബർ ജനനിയുടെ ശാംതതികൾ അംഭക്രപത്തെ (ബാല
 ഭാവത്തെ) പിന്ന സ്ഥാംഖനോരല്ല. പിന്ന അവക്ഷ ആണ
 മില്ല എന്ന ചോദ്യം. തേ വയം മുത്യം മന്മഹം_ശിഖവതിയി
 കൂട്ട് ഭക്തന്മാരായിരിക്കുന ആ നാം ഇപ്പുകാരം മനനംചെയ്യ
 നേനാർ (നിശ്ചയിക്കുന്നാർ).

സാരം_നിനീർ നേനാമത്തെ വാഗ്ഭാവിജത്തികൾ സമി
 തിചെച്ചുന്നതും വെള്ളരിവള്ളിയുടെ ചെറുതായിരിക്കുന ആലു

പോലെ സുക്ഷ്മായതും കണ്ണഡിനീശ്വരി എന്ന പ്രസിദ്ധവും
ആയ കല ലോകത്തെ സുഷ്ഠീക്കണ്ടാതാണെന്ന് അടിയുന്നവനു
വീണ്ടും ജനമേള്ളും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

(ര)

ദേഖപാ സംഭേദകാരി വസ്തു സഹസാ
ത്രഞ്ചി ഒരു ഇതി വ്യാഹ്രതം
യേനാകുന്തവശാദ്ധിഹ വരദേ!
വിന്ദം വിന്ദപ്രക്ഷരം
തസ്വാപി മുവമേവ ദേവി! തരസാ
ജാതേ തവാനമ്മഹേ
വാചഃ സുക്തിസ്മാധാരസദ്വാദിച്ചോ
നിത്രാന്തി വക്രമാദരാൽ.

2

വരദേ! ഇഹ യേന സഹസാ സംഭേദകാരി വസ്തു ദേഖപാ
ആകുന്തവശാദു അപി ഒരു ഒരു ഇതി വിന്ദം വിന്ദ അപി
അക്ഷരം വ്യാഹ്രം എടുത്തുവരുമെന്നും വരദയായുണ്ടുാവോ! ദേഹമാർക്ക
വരത്തെ (ഇഷ്ടമായിരിക്കുന്ന അത്മത്തെ) ദാനം ചെയ്യുന്നാൽ
തി എന്നിട്ട് വരദ. ഇവിടെ (ഈ ലോകത്തിൽ) യാവണ്ണാൽ
തന്നാൽ സഹസാ (പൊട്ടനന്നവേ) സംഭേദകാരിയായിരിക്കുന്ന
വസ്തുവിനെ കണ്ടിട്ട് (ഭയത്തെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്ന സ്ഫുരിവസ്തു
വിനേക്കണ്ടിട്ട്) ആകുന്തവശാദു (അഭിപ്രായാന്തരം മേതുവായി)
ഡേബിഹേതുവായിട്ടുനേരും, ഒരു ഒരു എന്ന വിന്ദവിന്ദനാട്
അകാതെയും അക്ഷരം വ്യാഹ്രതമായി വ്യാഹരിക്കപ്പെട്ട് (ചൊല്ല
പെട്ട്). തസ്യ അപി തവ അനമ്മഹേ ജാതേ തരസാ സു-
ക്തിസ്മാധാരസദ്വാദഃ എവ വാചഃ വക്രമാദരാൽ നന്ത്രാന്തി
ആവം-അവസംനിശ്ചിര അനമ്മഹംജനിച്ചിരിക്കുവിഷയത്തിങ്കൽ
(നിന്നെന്ന കടാക്ഷപാതമുണ്ടായിരിക്കുവിഷയത്തിങ്കൽ) എത്രയും
വിരയെ സുക്തിസ്മാധാരസദ്വാദഃ ഉള്ളായിട്ട്, തുതിക്കുതപാദിശേ
ഷങ്ങളോടു യേർപ്പെട്ട മംഡളംബിമുണ്ണങ്ങളോടോടും ഉച്ചമാള്ളുലംകര
രങ്ങളോടും തുരിക്കുന്ന ഉക്തികൾ സുക്തികളാകുന്നത്; അവ
യാകുന്ന സുധാരസദ്വാദഃ (അമൃത്) അതിനെ മോചനം ചെയ്യുന്ന
(ഴുക്കുന്ന) എന്നിട്ട് സുക്തിസ്മാധാരസദ്വാദഃ അങ്ങനെ
ഇരിപ്പോൽ ചില വാക്കുകൾ വക്രമാദരത്തിങ്കൽനിന്ന് (മുഖത്തി

ഒൻറ അന്താഗത്തിക്കൽനിന്ന്) നിത്രംബനം ചയ്യുണ്ട്; തങ്ങളേ പുരപ്പട്ടണം; നിയുധം. ഈ വീജത്തെ വിദ്വവിനോട്ടുകൂടി നബ്ലുസിക്കന്നവൻറെ മുഖത്തിൽക്കിനിങ്ങന്നത്താൽ ചില രാക്കകൾ ശുഭംകൂടാതെ ഗംഗാപ്രവാഹമുപോച്ച ദേഹത്തെ പുരപ്പട്ടമെന്നുള്ളതോട്? എന്ന പോതും.

സാറം—അല്ലയോ ദേവി! ധാവനായത്തും സംഭവത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന വസ്തുക്കളുണ്ടാണ് മറ്റൊരുത്താട്ടകൂടിയാണെന്ന കിലും ‘ഈ ഏ’ എന്ന അക്ഷരത്തെ വിദ്വവേട്ടകൂടാതെ യായാലും ഉച്ചരിക്കുന്നവോ, അവൻറെ മുഖത്തിക്കൽനിന്ന് നിനിവെടിയുടെ അനാഗ്രഹംമുത്തുവായിട്ട് അനുതംപോലെ മാധ്യ തുഞ്ചനാട്ടകൂടിയിരിക്കുന്ന വാക്കകൾ പുരപ്പട്ടണം.

(എ)

യനിതേ! തവ കാമരാജമഹാരം
മന്ത്രാക്ഷരം നിഃജീഉം
തസാര സപതമിത്രവൈതി വിരളഃ
കയും ബുധരഘും ഭവി
ആദ്യാനം പ്രതിപാവ സത്രതപണം
യൽ കീത്തയന്തോ പ്രിജാഃ
പ്രാംഭേ പ്രണവാസ്തവപ്രണയിനീം
നീഥ്രപാത്മരനി സ്തും.

r

ഒഹ നിതേ! എന്തോ നിത്രയായജോഷിാവേ! കാലതയാനവു ചീർവിന്നചിത്രപയായജോഷിാവേ! തവ കാമരാജം അപരം മന്ത്രാക്ഷരം യൽ=നിന്നെന്ന കാമരാജസംജ്ഞകമായിരിക്കുന്ന മറേര മന്ത്രാക്ഷരം യാതാനോ, പ്രിതീചിലായിരിക്കുന്ന വീജം യാതൊനോ. തൽ നിഃജീഉമച്ചി സാരസപതമിതി ഭവി കയും അവൈവി ചേരൽ സി വിരളഃ ബുധഃ ഭവതി=അതു നിഃജീഉമെന്നിരക്കുന്നതു തുകിലും കകാരത്തോട്ടം ലകാരത്തോട്ടംകൂടാതെ ഇരിക്കിലും സാരസപതം സാരസപതീപ്രാംഭത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നോനോ എന്നോ ഭവിക്കൽ തുത്തുകൾ അറിയുന്ന എങ്കിൽ അവൻ വിരളനെങ്കിലും അല്ലനെങ്കിലും (ബാലംനക്കിലും) ബുധനായേ ഭവിക്കുന്ന (വിദ്രാനായി ഭവിക്കുന്ന) എത്തു മേതുവാഴിട്ട് കകാരചകാരാജാഭേദരട്ടകൂടിയെന്നും പ്രിതീചിലായീജത്തെ അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടെങ്കിൽ അവൻ ബുധനായി എന്നപേക്ഷവുന്നുട്ടു ചൊല്ലുന്നു. പ്രതിപാവ

സത്യതപസഃ ആവുംനാം കീത്തയൻകി പ്രിജാഃ യദി പ്രണവാസു-
ദ്വാരായിനി പ്രാരംഭം ഇംഗ്ലീഷ് നീതപാസ്റ്റുടം ഉച്ചരണി—പബ്ലിക്
ക്കൽ പബ്ലിക്കൽ (പബ്ലിക്കേഷൻ വാവ്,) ഇവിടെ അപരഹക്ഷ
ത്രിപ്പേതിനെ നിന്നച്ചിരിക്കുന്നു. ഷുവ് പക്ഷത്തിലേതിനെ അല്ല,
അപരഹക്ഷത്തിലേ വാവുന്നാൽ സത്യതപസ്റ്റും നാമത്രോട്
ശുട്ടിയിരിക്കുന്ന ഔഷ്ഠിയുടെ ആവുംനാനെത്തെ (ചരിത്രത്തെ) കീത്തി
ചുഡിയങ്ങളും പ്രിജമാർ (ആവമണം) യാത്രാനിനെ നിജ്ഞലുമാ
യിരിക്കുന്ന പ്രിതിയബീജത്തെ പ്രണവാസുദ്വാരായിയായിരി
ക്കുന്ന പ്രാരംഭത്തിക്കൽ (ഉപകുമത്തിക്കൽ) പ്രണവാസുദ്വാരാ
ഈ സ്ഥാപിക്കുന്ന (അധിക്ഷാനം) അതിക്കൽ പ്രണയിയായിരിക്കുന്ന പ്രാരംഭത്തിക്കൽ
ക്ഷമാഖരിക്കുന്ന) പ്രാരംഭത്തിക്കൽ കീത്തിപ്പും ത്രക്കുംബോൾ.
ഈം എന്ന നയിച്ചിട്ട്, (ഈം എന്നാൽ ഈം അക്ഷരമാക്കിട്ട്)
സ്ഥാപിക്കുന്ന ഏല്ലാക്കം സുവര്ണ കേരംകുവാൻ ഉച്ചരിക്കുന്നവർ.
പ്രണവത്തിനും ഇതിനും ഒന്നു അത്മാക്കക്കാണ്ടും ഒന്നു
പ്രയോജനമാകക്കാണ്ടും തത്പര്യത്വാന്വയലമെന്നു നിയുക്തിക്കു
പ്പെടുന്ന എന്ന പേരും. ഇതിനെ സാധിപ്പും ഗുതികളിലുണ്ട്.

സാരം—ദേവി! നിന്തിവടക്കിയുടെ കാമരാജം എന്ന പേ
രാട്ടകുടിയ മത്രാക്ഷരമാക്കുന്ന രണ്ടാമത്തെ ബീജം നിജ്ഞലും എ
ക്കിലും നാരസപ്തം എന്ന് അറിയുന്നവൻ മുഖനായാലും മഹാവി
ദ്വാനായി ഭവിക്കുന്നു. എത്രക്കാണിനും കുറത്തവാവുതോടും
സത്യതപസ്റ്റും എന്ന മഹാശിഖിയുടെ കൂട്ടയെ പറയുന്ന ആവമണം
അതിനെ പ്രണവത്തിൽ പ്രണവതോടുകൂടിയ ആദിയിൽ ഉച്ച
രിച്ചവയ്ക്കുന്നു. പ്രണവത്തിനും ഇതിനും അത്മവും പ്രയോജനവും
ഒന്നുതന്നെ എന്നുസാരം.

(४)

യദി നാലോ വചനാം പ്രസ്ത്രത്തിന്കരണം

ദിഷ്ടപ്രഭാവം ബുദ്ധേയ—

സ്ത്രീത്വിയം താദർം നമാമി മനസഃ

ത്പദ്ബീജചിന്തപ്രഭം

അംഗ്രേഷ്യാ/ഹി സർസപതീമന്ദണ്ടാ

ജംബുംബുവിച്ചുചതിരുതയേ

ഒരുംഗ്രേഖ്യാ ഗിരി വത്തുത സ നിയർ

യേരം ഗം വിന്ന സിലിംഡ്രിംഡ്.

(5)

നിത്രേ! എന്ന സംബുദ്ധി ഇവിടേയും ഗ്രാഹ്യം. നിത്രയാ യുദ്ധംവോവെ! പ്രശ്നങ്കാണ്ടിം കാചംകൊണ്ടിം വസ്തുവിനേക്കൊണ്ടിം പരിച്ച് ചേരുതേതാട്ടകുടാതെ ഇരിപ്പോവെ! അഹം തത് താത്തിയം തപഃവീജം മനസ്സാ നമാചി=ഞാൻ താത്തി.യമായിരിക്കുന്ന (തീയമായിരിക്കുന്ന) തപഃവീജതെ (ദേവതയോട്ടംകുടി ഇരിക്കുന്നതിനെ) മനസ്സുകൊണ്ട് നമനം ചെയ്യുന്നോൻ. വാക്കുകൊണ്ടിം ശർണ്ണംകൊണ്ടിം വണങ്ങുന്നോൻ. യൽ സല്ലി ചെച്ചും ആപ്പോഴേ തുച്ഛസ്സുകളുടെ പ്രവൃത്തികരണത്തിക്കൽ (പ്രവൃത്തിയെ ഉണ്ടാക്കണമെന്നതു) ബുധമാരാൽ (വിദ്യാമാരാൽ) ദിഷ്ടപ്രഭാവമായിരിക്കുന്നതു് (കാണ്ണപ്പുട്ടിരിക്കുന്ന സാമത്യത്വത്വാട്ടകുടിയിരിക്കുന്നതു്) യച്ച ഇടപ്പും_യാതൊന്നു് ഇടപ്പുമോയിരുന്നതു്. ചാലൻറ പ്രദോഃാലയുടുക്കു പ്രദയോട്ടംകുടിയിരിക്കുന്ന മുത്തിയുടെ വാചക മായിരുന്നോൻ. എന്ന പ്രദയോജനമായി നമനം ചെയ്യുന്നു. യഥ ഗൈതിനി ശബ്ദോ ഭ്രതപാ ഗിരി നിയതം വത്തിതെ. യാതൊന്നു ഗൈയ എന്ന ശബ്ദമായി ഭവിച്ചിട്ട് ഗീരിക്കൽ (സരസപതിയിക്കൽ) നിയതമാംവണ്ണം വത്തിക്കുന്നതു്. നിയമേന സരസപതിയുടെ വാചകമായി ഭവിക്കുന്നതു്. യഥ ഗം വിനാ സിലിഡിഡി=യാതൊന്നു ഗകാരതേതാട്ടകുടാതേയും സിലിഡമാകുന്നതു്. വേണ്ടുന്നതിലും സിലിഡയെ ദാനംചെയ്യുന്നതു്.

“സന്ധ്യക്ഷരാഃ സ്വയുതപാരോ മന്ത്രാസ്യവാത്മസാധകാഃ”

ഇങ്ങനെ ശങ്കരാചാര്യത്വം വചനംമേതുവായിട്ടു്. യഥ സരസപതിം അനന്തരാ സഃ ഒഴി അപി നഃ ജായ്യാംബുവിച്ച് ചരിത്രയേ അസ്ത്രി=നിഞ്ഞളുടെ സരസപതിയെ അനന്തരമിച്ചിയങ്ങളുന്ന ആഗൈകാരവും നമ്മുടെ ജായ്യാംബുവിച്ച് ചരിത്രിക്കായിക്കൊണ്ടു ഭവിക്കുടെ. ഇവിടെ നിഞ്ഞളുടെ സരസപതിയെന്നാൽ, ദേവിയുടെ സരസപതിയെന്ന തുതിയവീജതെ നിന്നച്ചിരിക്കുന്നു. തുതിയവീജത്തിക്കലേ ഏകാരവും ജായ്യാംബുവിച്ച് ചരിത്രിക്കായിക്കൊണ്ടു (മോഹപ്രവാഹസംഹാരത്തിനായിക്കൊണ്ടു്) അവശ്യം ഭവിക്കുന്ന എന്നതുകൂടും മനസ്സുകൊണ്ട് (ഒക്കാരം മോഹത്തെ സംഹരിക്കുമെന്ന ചെണ്ടപ്പിയത്രകൊണ്ടു്) സകാരതേതാട്ടകുടിയിരിക്കുന്ന ഒക്കാരം മോഹത്തെ സംഹരിക്കുമെന്ന പറവതു് എന്നതോന്നിച്ചു.

സാരം—നിന്തിയവടിയുടെ ശുന്നാമത്തത്തും ചപ്പേന്നേപ്പോൾ പ്രകാശിക്കുന്നതും അതു ബീജത്തെ തൊൻ നമസ്സുനിക്കുന്നു. വാക്കുകളുടെ മുദ്ദത്തിയെ ഉടനെ ഉണ്ടാക്കുന്നവിഷയത്തിൽ വിപ്പാമാർ അതിന്റെ പ്രഭാവത്തെ കണ്ടിട്ടുള്ളതാക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ വാക്കിയാൽ ഉള്ള ഒരു എന്ന അക്ഷരംകൂടിയും അജ്ഞത്തോന്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതായി ഭവിക്കുന്നു. ധാതോന്ന ഗൈ' എന്നിങ്ങനെ ശ്രദ്ധമായിബോഡിച്ചു സരസപതിയിക്കാൻ സ്ഥിരിച്ചായുണ്ട്. ഒരു കാരണത്താട്ടുടക്കാത്തതനെ അതു സിലിഡൈ ഉണ്ടാക്കുന്നു.

(④)

എതെങ്കുകൂം തവ ദേവി! ബീജമന്ത്രം

സ്വാജനാവ്യാജനം

ക്രമസമം യദി വാ പുമകി ക്രമഗതം

യദ്യം സ്ഥിരം വൃത്തങ്ങളാൽ

യം യം കാമമപേക്ഷ്യ യേന വിധിനാ

കേന്നാപി വാ ചിന്തിതം

ജീവം വാ സഹചീകരേതി തരസാ

തം തം സമസ്യം രൂണാം.

ഓ

ഹേ ദേവി!=സ്വാജിസ്ഥിതിസംഖാരപിധാനാനുഗ്രഹങ്ങളാക്കുന്ന പദ്ധതിയാണലൈംഗിക്കാണ്ട് ഏല്ലായേറും ക്രീഡിപ്പോവേം! തവ എതെങ്കുകൂം ബീജം രൂണാം തം തം കാമം സമസ്യം തരസാ സഹലീകരേതി=നിന്റെ ഫറോറോ ബീജമേ നരസാക്ഷം (മനസ്യക്ഷം) അതതുകാമത്തെ (ഇവർച്ചിക്കൊപ്പട്ടക വസ്തുവിനേ, ധർമ്മാഭിപ്രായശാത്മകത്തെ) സരസ്യമായിട്ട് (മുഴവൻ) ഇംജ നത്തിക്കലെ സഹലമാക്കുന്നു. യം യം കാമമപേക്ഷ്യ യേനകേന്നാപി വിധിനാ ജീവം വാ പിന്തിതം. വാ_യാതോരു യാതോരു കാമത്തെ (ധർമ്മാഭിപ്രായശാത്മകങ്ങളിൽവച്ചു യാതെന്നീടുന്ന ധാരാനിനിനേ) അപേക്ഷിച്ചിട്ടുതാരുമെന്നും വിധിക്കുത്തുവെള്ളും, അംഗ്രൂഢാസാദിക്രമത്തോടുടക്കിട്ടുതാൻ ശ്രീമതപാഠകാമാത്രസ്വരം സംഭേദത്താട്ടുടക്കിട്ടുതാൻ, ഇവ ഒന്നം ക്രാതെയാക്കിലും; ജപിക്കൈപ്പട്ടകതാൻ, ചിന്തിക്കൈപ്പട്ടകതാൻ, നിജ്ഞിലുമായിട്ടുതാൻ, സകളുമായിട്ടുതാൻ, സകളനിജ്ഞിലുമായിട്ടുതാൻ, ധ്യാനിക്കൈപ്പട്ടകകിലും; കുറവത്തെ സഹലമാക്കുന്നു. സ്വാജനാവ്യാജനം—

സവുണ്ണനമായിട്ടും അവുണ്ണനമായിട്ടും (വുണ്ണനമെന്നാൽ മല്ലോ യുള്ള അക്ഷരം) (അവുണ്ണനമെന്നാൽ അച്ചായുള്ള അക്ഷരം.) ക്രടസ്ഥം യാം വാ പുടക്ക്-ക്രടസ്ഥമായിട്ടും താൻ എന്നിയേ പുമക്കായിട്ടും. സവുണ്ണനമെന്നപക്ഷത്തിക്കൽ ക്രടസ്ഥമായിട്ടും. ക്രടസ്ഥമെന്നാൽ ക്രടായിട്ടും, സമുഹത്തുപമായിട്ടും (ഇടയിൽ അച്ചകൾ ക്രടാതെ സ്ഥിതായിരിക്കു) രണ്ട് വുണ്ണനങ്ങൾ തുടങ്ങി ആരു വുണ്ണനങ്ങളോടുകൂടിയിരിക്കു; പുമക്കായിട്ടും പുമക് എന്നാൽ വെള്ളേരു സ്ഥിതമായിരിക്കു. ക്രമഗതം ദപ്പാ വുഠക്കു-മായി സ്ഥിതം=ക്രമതെ പ്രാഞ്ചമായിട്ടും, എന്നിയേ ക്രമതോടുകൂടാതെ സ്ഥിതായിട്ടും ഇരിക്കുന്നു. രാരോദരോ ബീജത്തെ ജപിക്കുന്നും ബീജങ്ങളുടെ ദേവതയേ യുംനിക്കുന്നും ചെയ്തിലും നാമാക്ക കാമിക്കപ്പേട്ടു ചുത്തശാത്മാഖലെ ഇരു ജനത്തിക്കുവേ ഭാനംചെയ്യാൻ സാമർപ്പിക്കുന്നും രാരോദരോ ബീജത്തിനെന്നും ദോ അം. നാമാക്ക് എന്ന ചെല്ലിയതുകാണ്ടു മുഖമനക്കും സന്ന്യാസികാശമേ അല്ല സ്രീത്രാംബികരംക്കും കാമിക്കപ്പേട്ടതിനെ ഭാനംചെയ്യുമെന്ന തോന്നിച്ചു. അവിടെക്കു മേതുവിനെ ചൊല്ലുന്നു. അനന്ധം=അനന്ധമെന്ന് (അനന്ധമായിതന്നൊന്ന്) ഗംഗാജലംപോലെ എല്ലാല്ലും സേവ്യമായിതന്നൊന്ന്.

സാരം—ദേവി! നിന്തിവടക്കിയുടെ നിമ്മച്ചമായിരിക്കുന്ന റാരോ ബീജവും വുണ്ണനക്കുംരാജോടുകൂടിയോ അല്ലോതേയോ ക്രമാദയോ വെള്ളേരേയോ ക്രമമായോ ക്രമംതെററിയോ എത്തേ തും അതുവാഹനത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു് എത്തുവിധിയിങ്ങാടുകൂടിയെക്കിലും വിചാരിക്കയോ ജപിക്കയോ ചെയ്യുന്നവക്ക് അതാരും അതുവാഹനങ്ങൾ എല്ലാം ഉടൻതന്നെ സാധിക്കുന്നു.

(ന)

വാമേ പുസ്തകധാരിണിമിഭ്യം
സാക്ഷാന്തിരം ദക്ഷിണ
ദക്ഷത്തേശ്വരം വരഭാന്തേശലപകരം
കദ്മ്പുരക്കോജപ്രലാം
ഉജ്ജ്വലാംബുജപത്രകാന്തിനയന-
സ്ത്രിശ്വസ്ത്രാഖോകിനീം
യേ തപാംബ! ന ശീവയന്തി മനസാ
തേഷാം കവിതപം കരി

ഹോ അംബു! = എടോ അംബയായുള്ളേളുംവ! (ശ്രദ്ധാർമ്മമായിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന് മാത്രാവായുള്ളേളോവ) ഒരു തപാം മനസാ ന ശീലയന്തി= യാവർ ചിലർ നിന്നെന്ന മനസ്സുകൊണ്ട് ശീലിയായിന്നത്, (മാനിയായിന്നത്) ഖാക്കൈക്കാണ്ട് നിന്നെന്ന മാത്രത്തിൽ ജപിയായിന്നതും. തേച്ചാം കത്തി കവിതപാം= അവക്ക് എറ്റു ഷേത്രവായിട്ട് കവിതപാം? (സവംജത്തപാം) ദനകൊണ്ടും വീഡിക്കുന്നവല്ല. യാവർചിലർ നിന്നെന്ന മനസ്സുകൊണ്ട് ശീലിക്കുന്ന അവക്ക് കവിതപാഭാവവും എറ്റു ഷേത്രവായിട്ട്? ദനകൊണ്ടും എന്നവല്ല ഏന്നപോയാം. എങ്ങനെ ഹരിക്കുന്ന നിന്നെന്ന എന്ന പ്രക്ഷേവനിടത്തു ചൊല്ലുന്നു. വാമേ ചുസ്തുകയാരിനിം അദയ-ഭാം= ഹടത്തുപറത്തു രണ്ടുകൈകുട്ടി: അതിൽ മീതേതിൽ ചുസ്തുകയാരിനിയായിരുന്നൊരുത്തി. അതാനസാരാത്മകമായിരിക്കുന്ന ചുസ്തുകത്തെ ധരിച്ചിരുന്നൊരുത്തി. താഴേതെങ്കെയാൽ അഭയദയായിട്ടുമിരുന്നൊരുത്തി. അഭയദ്വാരായാരിനിയായിട്ടുമിരുന്നൊരുത്തി. ദക്ഷിണേ സാക്ഷാസ്ത്രം ഭക്തത്തും വരദാനപേശവകരാം= വലത്തുപറത്തു മിത്തതേതെ തുക്കെയിൽ നാക്ഷാസ്ത്രക്കായിരുന്നൊരുത്തി. അക്ഷാസ്ത്രം= അക്ഷാമാല. അതിനോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന കരതേതാട്ടുകി ഹരുന്നൊരുത്തി. സ്തുടികാക്ഷമാലയെ ധരിച്ചിരുന്നൊരുത്തി എന്ന പോയാം. താഴേതെതാൽ ഭക്തമാർക്കാഡിക്കൊണ്ട് വരദാനപേശവകരയായിരുന്നൊരുത്തി. വരതെത ഓന്നാചെയ്യുനിടത്തു പേരുപലമായിരിക്കുന്ന (വൈദശ്വലു തേതാട്ടുകിയിരിക്കുന്ന) കരതേതാട്ടംകൂടി ഹരുന്നൊരുത്തി. വൃദ്ധമുദയ ധരിച്ചിരുന്നൊരുത്തി എന്ന പോയാം. കർമ്മരക്ഷേപാജപലാം= കർമ്മരംപോലെയും ക്രമചുംപോലെയും ഉജപലയായിരുന്നൊരുത്തി. ശോഭിച്ചിരുന്നൊരുത്തി. ഉജ്ജീംഭാംബുജപത്രകാന്തിന്യന്നുശ്ശപ്രഭാലോകിനിം= ഉജ്ജീംഭം എന്നാൽ വികാസം. അതിനോടുകൂടി ഹരിക്കുന്ന അംബുജം (താമരപ്പുവ്) അതിന്റെ പത്രം= അകത്തേ ഹത്രം. അഥവൻറെ കുന്തിപോലെ കാന്തിയുള്ള യാവചിലനും നാഞ്ചിംകൾ: അങ്ങനെ ഹരിക്കുന്ന നയനശൈലീടെ സ്ഥിശ്ശപ്രഭാലോകതേതാട്ടുകിയിരുന്നൊരുത്തി. സ്ഥിശ്ശമായി= കരണകൊണ്ടാഞ്ചായി, പ്രദയാട്ടുകിയിരിക്കുന്ന ആത്മപോകം ആലോകനം (ഹൃക്ഷണം) അതിനോടുകൂടി ഹരുന്നൊരുത്തി. അതിശയേന ധവളമായിരിക്കുന്ന വസ്തുതേതാട്ടം അന്തഃപ്രന

തേനാട്ടം മാലക്കളോട്ടംകൂടി ഇങ്ങനോത്തതി. ജകാഡാരത്തിക്കൽ ചപ്പക്കലകൊണ്ടെല്ലാംതയായിരുന്നോത്തതി എന്നുംകൂടുടെ അറി തെരുക്കാളിലുണ്ട്.

നാരം—ഇടത്തു കൈകളിൽ പുസ്തകതേതയും അഭയമുദ്ദേശയും വലത്തുകൈകളിൽ അക്ഷമാവയേയും വരതേതയും ധരിച്ചിരിക്കുന്നവഴിം കർപ്പുരത്തേയും ചപ്പനേയുംപോലെ വൈഴ്സ്തനനിറ തേനാട്ടകൂടി പ്രകാശിക്കുന്നവഴിം വിരിഞ്ഞതാമരപ്പുപോലെ ശോഭിക്കുന്ന നേത്രങ്ങളിൽനിന്നും നിസ്ത്രീക്കുന്ന ദയാർദ്ദനങ്ങളായ നോട്ട് അളോട്ടകൂട്ടിയവഴിം അതു നിനെ ഭജിക്കാത്തവനു കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതല്ല.

(۹)

യേ തപാം പാണ്യരപ്പണ്യരീക്കപടല-

പുഷ്പാഭിരാമപ്രഭാം

സിഞ്ചനീമൃതപ്രവഹരിവ ശിരോ

ധ്യായന്തി മുല്ല്‌നി സമിതാം

അത്രാനം വികചപ്പടകാക്ഷരപദാ

നിശ്ചാതി വദ്ധേരാദരാ—

തേപ്പാം ഭാരതി! ഭാരതി സുരസരിൽ—

കല്ലോലലോലോമ്മിവത.

വ

യേ ഭാരതി! = എടോ ഭാരതിയായുള്ളഭളാവേ! ശമ്പുപ്പബന്നു തനിന്റെ അധിഭേദതയായുള്ളഭളാവേ! യേ തപാം മുല്ല്‌നി സമിതാം ധ്യായന്തി തേപ്പാം വക്രൂദരാൽ അത്രാനം ഭാരതി സുരസരിൽ—കല്ലോലലോലോമ്മിവത നിശ്ചാതി = ധാവർച്ചാലർ നിനെ മുല്ല് രിങ്കൽ സമിതയായിട്ട് ധ്യാനിക്കുന്നത് അവത്തെ വക്രൂദരത്തി കുട്ടനിന്നും (മുഖത്തിനെന്നും അന്തിംഗത്തികുട്ടനിന്നും) അത്രാനമും വള്ളം (അമംകുടാതെ) ഭാരതി(വാക്ക്) സുരസരിൽക്കല്ലോലലോലോമ്മിപോലെ. സുരസരിൽ = ഗംഗ. അതിനെന്നും കല്ലോലം = വലിയ തിരമാല. അതിനെക്കുണ്ട് ഫോഡഭായിരിക്കുന്ന ഉമ്മി = (പ്രവാഹം) അതുപോലെ നിശ്ചാനംചെയ്യുന്ന (പുരപ്പുട്ടൻ). എങ്കിൽ ഇങ്ങനോത്തതി ഭാരതി എന്നേടത്തു ചൊല്ലുന്ന. വികചപ്പടകാക്ഷരപദാ = വികചപ്പായി (അസംക്കച്ചിതങ്ങളായി) പുടകാക്ഷരങ്ങളായിരിക്കുന്ന പദങ്ങളോട്ടകൂട്ടിയിരുന്നോന്ന്. അതാത്തമത്തെ

അഭിധാനംചെയ്യുനിക്കത്തു സമർപ്പണമുണ്ടായി പ്രസാദത്തോടും മാറ്റു തുതോടുംകൂടിയിരിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങളോടുംകൂടിയിരിക്കുന്ന പദങ്ങൾ കോടുംകൂടിയിരിക്കുന്ന നിന്നും ധ്യാനിക്കുന്ന എന്നു പോതും. എങ്ങനെന്തുനിരത്തേക്കു കൂടിയിരിക്കുന്ന നിന്നും ധ്യാനിക്കുന്ന എന്നുക്കത്തു ചൊല്ലുന്നു. പാശ്യരച്ചാശരീകപടലസ്ത്രജ്ഞാഭിരാമപ്രഭാം_പാശ്യരം (വൈഴ്സ് തത്ത) പാശ്യരീകപടലം_താമരപ്പുവിന്നുറ സമുഹം. അതുപോലെ സ്വജ്ഞയായി (ധവളയായി) അഭിരാമമായി മനോഹരമായിരിക്കുന്ന പ്രദേശാട്ടംകൂടി ഇങ്ങനോത്തതി. എന്നൊരു ധ്യാപാരതേതാട്ടകൂടി എന്നുക്കത്തു ചൊല്ലുന്നു. അമൃതദിവസിരിക്കിയിരിക്കുന്ന അമൃതദിവസിരിക്കുന്ന ശിരസ്സിനെ സിംഹത്തിയായിരിക്കുന്നുത്തതി. തന്നെ ശിരസ്സിക്കുന്നു ഒഴുകിയിരിക്കുന്ന അമൃതദിവസിരിക്കുന്ന ധ്യാനിക്കുന്നവയുടെ ശിരസ്സിനെ നന്ദിയാണുന്നുത്തതി. ഇവരുമുത്തിനും ഇവിടെ അത്മമില്ല. ഇച്ചാല്പിയ ധ്യാനപ്രകാരം മററാറിക്കത്തു ചോണിക്കണ്ണു.

മുഖ്യനി പുസ്തകശമാഖാഭിവ്രദ്ധജ്ഞപലവിഗ്രഹം
ശിവരക്ഷത്വാത്മികാം ധ്യായേൽ ക്ഷേരഭ്യവള്ളപ്രഭാം ഇതി.

സാരം_വൈഴ്സ് തത്ത താമരപ്പുപോലെ മനോഹരമായിരിക്കുന്ന ശോദയോടും അമൃതം ലഭിച്ചു നന്ദത്തിരിക്കുന്ന ശിരസ്സും ടംകൂടിയിരിക്കുന്ന നിന്തിവക്ടിഡേ തന്നെ മുഖ്യവികൾ സ്ഥിതയായിട്ട് എവൻ ധ്യാനിക്കുന്നവോ അവന്നുറ ഇവണ്ടികൾക്കുന്ന ഗംഗാനദിയിൽ ഇളക്കിടർത്തുന്ന തിരമാപ്പ കംഡ പോലെയുള്ള പദങ്ങൾ വൃക്കരമായി ഉണ്ടാകുന്നു. (വ)

യക്കാത്മികളാൽ സേപ്പുചായിരിക്കുന്ന ഗ്രവതിഡുടെ ത്രപത്തു ഇംഗ്ലീഷ്യിലും കാഥാർമ്മകളാൽ ഡ്രൂഡമായിരിക്കുന്ന ത്രപത്തു ഇപ്പോൾ കുന്നു.

ഒരു സിസ്തരപരാഗഘജജ്പിഹിതാം
ത്രപതേജസാ ത്രാമിമാ-
മുവിഞ്ചാപി വിലിനയാവകരസ-
പ്രസ്താരമഗാമിവ

പശാന്തി ക്ഷണമചുണ്ടാമനസ-

സ്നേഹാമനംഗജപര -

സ്ത്രാന്താനു സ്ത്രീകരംഗശാഖക്രമശോ

വരോ ഭവതി യുവം.

എ

ഭാരതി! എന്ന സംബുദ്ധി ഹവിടെയും യോജിപ്പിക്കപ്പെട്ട് എം. ഡേ ത്വന്തേജസാ ഇഥാം ദ്രാം സിസ്റ്റേറപരാഗാചുജചിഹ്നിതാം ഇവ ഉവീം അപി ച യാവകരസപ്രസ്താരമശാം ഇവ ക്ഷണം അപി അനന്ത്രമനസി പ്രശ്നതി=ധാവചിലർ ത്വന്തേജസ്തുകൊണ്ട് അത്യന്തം ചുവന്നിരിക്കുന്ന നിന്തെ ര ദേഹപ്രാണ കാണ്ട് . ഇം ദ്രോ വിനേയും=ആകാശത്രയും സിസ്റ്റേറപരാഗാചുജചിഹ്നിത എന്ന പോലെ സിസ്റ്റേറപരാഗം=ചിന്തുരപ്പുംടി. അതിനെറ്റെചുജം=ചൈയപ്പും. അതുകൊണ്ട് വിഹിത എന്നപോലെ. അതുകൊണ്ട് മുടപ്പെട്ടപോലെ. ഉവിഡേ യും=ദ്രുമിയേയും. ധാവകരസപ്രസ്താരമശ എന്നപോലെ. ധാവകരസം=ചെവന്തിച്ചാറ്. അതിനെറ്റെ പ്രസ്താരം=പ്രവാഹം. അതിക്കൽ മനയെന്നപോലെ (മുഴക്കി യെന്നപോലെ) ക്ഷണംപോലും അനന്ത്രമനസ്തുകളായിട്ട്; ശശ്വാ ദിവിഷയങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്തുക്കെന ആകഷിച്ചിട്ടിട്ട് എന്ന പൊതും, കാണുന്നത്. തേഷാം അനംഗജപരസ്താന്താഃ തസ്തുകരംഗശാഖക്രമശോ വരും ഭവതി യുവം=അവക്ഷേ അനംഗജപരസ്താന്തമാ രായി. അനംഗജപരം=കാമിനാന്താപം. അതുകൊണ്ട് സ്ത്രാന്ത മാരായി=തളന്നിരിക്കുന്ന ശരീരത്തോടും മനസ്തുക്കേണ്ടം കൂടിയോർ ചിലരായി. തസ്തുകരംഗശാഖക്രമശോ=തസ്തുമായിരിക്കുന്ന (ഒപ്പടിച്ചിരിക്കുന്ന) ക്ഷാംഗശാഖക.ഒ=മാൻകിടാവ്. അതിനുറെ ദക്ഷി=നയനം. അതുപോലെ ദക്ഷിഷ്ഠ ധാവചില സ്ത്രീകൾ, അവർ തസ്തുകരംഗശാഖക്രമശോ=തളന്നിരിക്കുന്ന. സവാംഗസ്തുകരിമാരായി ചാട്ടഭാദ്ര തേതാടക്കൂടിയോർ ചിലരായി സാവ്വത്തേമമുരാ നിരിക്കുന്ന രാജാ ക്ഷമാക്കം ഭർപ്പുഭമായിരിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ, ഇവളുണ്ട് യുാനിക്കുന്ന പുത്രശ്ശമുരാരെ കേരംക്കതൊൻ കാഞ്ഞതൊൻ ചെയ്യാൽ തങ്ങളേ അവർ പ്രാഹിച്ച വസ്ത്രമരായി ഭവിക്കുന്നോർ. അവക്കിനമായി ഭവിക്കുന്നോർ. ഇതിനേതും സംശയമില്ല; നിയുംമതഭേദം. ഭക്ത മാരായിരിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ അനഭവംതന്നെ ഇതിന് പ്രമാണമാകുന്നത് എന്ന് അഭ്യന്തരം.

സാരം—നിന്നും തേജസ്സിനാൽ അതുകൊണ്ടതെന്തെന്ന് സിദ്ധ രം കോൺട്ട് മറച്ചുതപ്പോലെയും ഭ്രമിയെ ചെവുംതിച്ചുറിൽ മുക്കിയതുപോലെയും യുംനിക്കുന്നവൻ എടുവനുകുന്നവേം അവൻ കാമുപീഡ്യാപരവഗ്രശകളായിരിക്കുന്ന സുസരികൾ താനേതനുന്ന വഞ്ചതെന്തെന്ന് പ്രാചിച്ചുവരുമ്പി ഭവിക്കുന്നു.

(എ)

ചാമുത്ത് കാമുവനക്കണ്ണം ദാംഗദയരാ—

മാബുലുകാബുമീസ്പജം

യേ തപാം ചേതസി തല്ലഗതേ! ക്ഷണമഹി

യുംഖന്തി തുതപാ സമിരാം,

തേഷാം വേദ്രൂപ വിത്രോദഹരം—

സ്ത്രീവെന്തുമ്പിരം

മാള ത്രകജഞ്ചകള്ളംതാളര രളം

സെമാർത്തും ഭജനേ ശ്രിയഃ.

മ ०

ഓരി! എന്ന സംഭവാന ഹവിടെയും യോജിപ്പിച്ചുകൊള്ളണം. യേ തപാം ചേതസി സമിരാം തുതപാ ക്ഷണം അപിയുംഖന്തി=ഈവ ശ്വില നിന്നു ചേതസ്സികൾ സമിരയാക്കിട്ടുക്കുണ്ണംപാലും യുംനിക്കുന്നത്, അതുമാഡേഡേന ഉപാസ്കിക്കുന്നത്. എങ്ങനെ ഹരിസനാത്തതി. ചാമുത്ത് കാമുവനക്കണ്ണം ദാംഗദയരയായിരുന്നൊരുത്തി. ചാമുത്ത് കുളുന്നാൽ, ഹളകിയിരുന്നു. കാമുവനക്കണ്ണം പൊന്നുകാണ്ട് ചമച്ചിരിക്കുന്ന കണ്ണാഭരണം. അംഗദാംഗരം=തോളുവളകൾ. ഹരിസേര ധരിച്ചിരുന്നൊരുത്തി. അമാധാരം അവബുദ്ധകാബുമീസ്പജം കുറഞ്ഞുകുടിയിരുന്നു. അതിനോടുകൂടി ഹരിസനാത്തതി. എങ്ങനെ ചേതസ്സികൾ സമിരിക്കരണമെന്നവേക്ഷവന്നേതു ചൊല്ലുന്ന തല്ലഗതേ! എന്ന സംഖ്യാഭി. തദർത്യായ ഒളിാവേ! അതിനെ പ്രാചിച്ചിരുപ്പോവേ! തച്ച് ചെമ്പുംകൊണ്ട് ചേതസ്സിനെ ചെല്ലു. സവ്വത്രഞ്ഞുടേയുമന്തരാത്മാവായി കുചേതസ്സികളും തന്നെ എല്ലാഞ്ഞും വത്തിച്ചിരുന്നൊരുത്തി എന്ന പൊതു. തേഷാം വേദ്രൂപ ശ്രിയഃ വിരം സെമാർത്തും ഭജനേ=അവരുടെ വേദ്രൂപാളിൽ=ഭവനഞ്ഞളിൽ. ശ്രീകരം=സംപത്തുകൾ (ഭ്രമി, പൊന്നു, പ്രഹ്ലാദി, പ്രീയികൾ, രത്നങ്ങൾ, പട്ടകൾ, വസ്ത്രം

അപരം, വാഹനങ്ങൾ എന്ന തുടങ്ങിയുള്ള വററിക്കണ്ട സമൂലമികരം) പെരിക്കക്കാലം സൈമത്രത്തെ (നാശംകുടംതെ ഇരിപ്പോങ്കണ്ണി തിയെ) ജീക്കുന്ന എന്ന പൊതും. എങ്ങനെ ഇരിപ്പോരു അംഗികരി ഭാഗത്തുകണ്ണരക്കുന്ന് തരളുകളായിരുന്നോൽ ചില്ലവ. ദാ മുത്തുകളായിരിക്കുന്ന (മദിച്ചിയങ്ങളും) കണ്ണരങ്ങളിടെ (ആനകളിടെ) കുന്നുതാളം പോരെ (കുന്നുചുവന്നുംപാലു) തരളുകളായിരുന്നോൽ ചില്ലവ. അസ്ഥിരകളായിരുന്നോൽ ചില്ലവ. എന്നിരിക്കുന്നതാകിലും വിഭ്രമായ അവരുടെ സൂഡാരീഭവന്ത്യുംവിഭ്രമം ഹേരുവായിട്ട് വിലാസംമേരുവായിട്ട്. അവരുള്ളികൾ അവരുള്ളികൾ സൂഡാരീഭവിച്ചിയങ്ങളുന്നോൽ ചില്ലവ. ഈ ധ്രാനപ്രകാരം ലക്ഷിതാക്രമത്തികൾ ചൊല്ലിട്ടുണ്ട്.

“എത്തോപ്പരെ കാഞ്ചനപ്രവൃം പാശാങ്കരസമുജ്ജപ്പം വരംഭയാസും ധ്രാനേപാഗ്രഹവുംവിശിശ്വിണിം” ഇതി.

സാരം—ഇളക്കന്നക്കണ്ണിലും മല്ലുത്തിൽ കാഞ്ചിയേയും ധരിച്ചിരിക്കുന്ന നിന്തിത്വവടിയേ മനസ്സിൽ സ്ഥിരമുഖലിയോടുകൂടി ധ്രാനിക്കുന്നവർക്കും ഭവനങ്ങളിൽ, ചപചയായിരിക്കുന്ന ലക്ഷ്മീദേവി സുസ്ഥിരയായിബേംഭവിക്കുന്നു. (മ ۰)

അത്മാത്മീകളാൽ ദ്രോഗമായിരിക്കുന്ന ഗ്രൂപ്പത്തെ ഉപദശിച്ചിട്ടു്, മോക്ഷാത്മീകളാൽ ശ്രൂരഹതായിരിക്കുന്ന ഗ്രൂപ്പത്തെയും ധ്രാനമുഖത്തെയും ഉപദശിക്കുന്നു—

* അത്മഭ്രാ ശരിവണ്ണമണ്ണിതജാ-

ജിക്കാം, ഗ്രമണ്ണമുജം

ബന്ധുക്ക്രുസവാങ്ങാംവരയരാം

പ്രേതാസനാധ്യാസിനീം,

തപാം ധ്രാനന്തി ചതുർഭൂജം ത്രിനയനാ-

മാപീനത്രംഗസ്തനീം

മദ്ദു, നിന്തുവലിത്രയാംകിതത്തനം

തപദ്ധപാംവിത്തയേ. മ മ

ഭാരതി! എന്ന സംബുദ്ധി ഇവിടെയും ഷാജിപ്പിച്ചുകൊള്ളുക. അത്മഭ്രാ പ്രേതാസനാധ്യാസിനീം തപദ്ധപാംവിത്തയേ

* ഉംകലം നീഡാനേയാമ്പാസ്മിതിരംഭടിക്കാസനം.

ധ്യായന്തി_ആട്ടകിക്കാണ്ട് പ്രതാസനാധാസിനിയായിരിക്കുന്ന നിന്നെന തപദുച്ചസഹിതിക്കൊള്ളിക്കൊണ്ട് ധ്യാനിക്കുന്നോർ. ആ ടടിഎന്നാൽ ആസനവിശ്വേഷം അതുകൊണ്ട് പ്രതാസനത്തി കുൽ പ്രക്ഷേപണ_അതിശയേന. ഇതു=സംഗ്രഹം തന്മൂലം കുടെ മേളനത്തെ പ്രാവിച്ചിരിക്കുന്ന പരമരിവൻ പ്രതനേന്നി വിടെ ചൊല്ലപ്പെട്ടുന്നത്. അവനാക്കേന്നാരാസനത്തിക്കുൽ അ ധിവസിച്ചിത്തനോരത്തി. ശിവവാമാക്കാശത്തിൽ ഇങ്ങനോൽ ത്തി എന്ന ടപാരം. ഇവള്ളമിരിക്കുന്ന തപദുച്ചത്തിനുറ=നിന്റുറ ഫ്രപ്പത്തിനുറ. സംവിത്തിക്കായിക്കൊണ്ട്=സംശ്ശാൽ ഷോധസില്പിക്കാഡിക്കൊണ്ട്. ധ്യാനിക്കുന്നോർ. എങ്ങിനെയി രിക്കുന്ന നിന്നെന എന്നപേക്ഷവന്നുട്ടു ചൊല്ലുന്ന. ശിവീം സ്ഥാനാധികാരിയിൽക്കാണ്ട് മണ്ഡിതയായി (അലംകൃതയായി)രിക്കുന്ന ജാണാരദ്ദേശാട്ടംകുടെ ഇതനോരത്തി. മല്ലികാമാലയോച്ചംകുടി ഇങ്ങനോരത്തി. അതെ നീയേ റൂമണ്ഡയേതേപ്പുാലേ=നരമാരുടെ മണ്ഡം (ശിരകപാദം) അതുപോലെ സ്ഥാപണഭൂയിരിക്കുന്ന മുക്താഫലങ്ങളുകൊണ്ടുള്ള മാപയോച്ചംകുടെ ഇങ്ങനോരത്തി. ബന്ധുക്കപ്പുാവായങ്ങാബേര ധരയായിത്തനോരത്തി. ബന്ധുക്കപ്പുംവാചുവാചുവും അതുപോലെ അങ്ങാജുയി; ചുവന്നിരിക്കുന്ന. അംബരം=വണ്ണം. അതിനോച്ചകുടി ഇങ്ങനോരത്തി. ചതുർഭൂജയായിത്തനോരത്തി. ത്രിന്യനയായിത്തനോരത്തി. ആപീനത്രംഗസ്തുനിഃായിത്തനോരത്തി. അതുത്മം തടിച്ചിരിക്കുന്ന മുലയോച്ചംകുടി ഇങ്ങനോരത്തി. മല്ലത്തിക്കുൽ നിഴവലിത്രയാകിത്തനവായിത്തനോരത്തി. നടവിക്കുൽ കരഞ്ഞേതാവള്ളുതേഛംകുടി ഇതുന്ന മുന്നവലിക്കുളേ കൊണ്ട് അക്കിതം=അട ഉള്ള ചെപ്പുട്ട്. അങ്ങനേതെ നടവുള്ള വള്ളായിത്തനോരത്തി.

സാരം—ജയിക്കുൽ ചപ്പക്കലയേയും, മല്ലികാമാപയേയും ചെവുതത്തിപ്പുവുംപോലെ കൈത്മായിരിക്കുന്ന വസ്തുതേയും ധരി ചീരിക്കുന്നവള്ളും, പ്രതാസനത്തിക്കുൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവള്ളും, ചാതുർഭൂജയും, ത്രിന്യനത്യും, തടിച്ചിരിക്കുന്ന സ്തുനങ്ങളുകൊണ്ടും താഴ്ന്നിരിക്കുന്ന വലിക്കളുകൊണ്ടും ശോഭാക്കുന്നവള്ളും ആയ നിന്തിത്വാടിയെ ധ്യാനിക്കുന്ന.

(മ മ)

ജാതാന്ത്യപരിച്ച് ചരേ ക്ഷിതിഭാം

സാമാന്യമാതെ കലെ

നിദ്രോഷാവനിചക്രവർത്തിപദവിം

ലഘൂപാ പ്രതാപോന്നതഃ

യദ് വിഭ്രായരൂപവദിതപദഃ

ആഖണാജോഭവ-

ദേവി! തപച്ഛരണാംബുജപ്രണതിജ-

സ്നേഹം പ്രസാദാദയഃ.

മര

ഒഹ ദേവി! ആഖണാജോജ ക്ഷിതിഭാം സാമാന്യമാതെ കലെ
ജാതഃ അപി പ്രതാപോന്നതഃ നിദ്രോഷാവനിചക്രവർത്തിപദവിം
ലഘൂപാ വിഭ്രായരൂപവദിതപദഃ അദവത് ഈതി യൽ സഃ അയം
തപച്ഛരണാംബുജപ്രണതിജഃ പ്രസാദാദയഃ—എടോ ദേവിയായു
ഞ്ഞാവേ! മുഹമാദികളാഡം സ്ത്രിക്കപ്പെട്ടവാൻ യോഗ്യമായിരി
ക്കന്ന ചരിത്രത്വാടങ്കി മുരിപ്പോവേ! ആഖണാകന്ന രാജാവ്
ക്ഷിതിഭക്ഷകളുടെ ശ്രേതികളുടെ സാമാന്യമാതുമായിരിക്കന്ന കല
ത്രിക്കൽ ജനിച്ചുാത്തത്തൻ എന്നിരിക്കുന്നതാകിലും, ക്രൊഫിയാ
തെയിഴിക്കന്ന ശ്രേതികൾക്ക് ഇംഗ്രേസറനായി, മുല്ലാഭിഷിക്കുന്ന
രായിരിക്കുന്നവരുടെ കലത്രിക്കൽ—പ്രഥകളുടെ കലത്രിക്കൽ പിറ
നീനായത്രനെന്നിരുത്താകിലും, പ്രതാപോന്നതന്നുണ്ട്—പ്രതാ
പം കാണ്ടി (കുറത്തിനും ശത്രുക്കാംക്ക ഭയത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നാൽ
ശക്തികൊണ്ട്) ഉന്നതന്നുണ്ടിട്ടും, ഒരുത്തരാഡം ലംഘിക്കപ്പെട്ടവാ
നായാത്തതനെന്നിലേ ഭവിച്ചിട്ടും, നിദ്രോഷാവനിചക്രവർത്തിപദ
വിയെ ലഭിച്ചിട്ടും; ക്രൊഫിയാതെയിരിക്കുന്ന അവനിക്കു—(ഭേദിയും)
ശാസനധനായ ഇംഗ്രേസറനായിരിക്കുന്നവൻ ചക്രവർത്തിയാക
ന്നത്, അവൻറെ പദവിയേ—പദത്തെ അതുമേണ്ണ പ്രാപിച്ചിട്ടും
വിഭ്രായരൂപവദിതപദനായിട്ടും, വിഭ്രായരൂപാർപ്പകൾ, യജസ്സ്,
സാമം, അമദ്ധ എന്നീ വൈദികങ്ങൾ നാലും; ശിക്ഷാ, കല്പം, പ്രാക
രണം, നിക്ഷാരം, ജ്യോതിശ്ചാന്ത്രം, ചരണാവിച്ചിതി എന്നീ
വേദാംഗങ്ങൾ അതും; ശീമാംസയം, നൂയശാന്ത്രം, ചുരണാവം,
ധമ്മശാന്ത്രം, അത്യഭ്യേദവും, ധനഭ്യേദവും, ഗാനധിവും, അത്മ
ശാന്ത്രം ഇങ്ങനെ പതിനെടു വിഭ്രകൾ, ഇവരേറെ ധാവൻചിലർ
ധരിക്കുന്നത്, പറിക്കുയും ശ്രവിക്കുയും മറ്റൊരുവർക്ക് ഉപദേശിക്ക
യും തദ്ദമ്പത്തെ അംഗീക്കയും ചെയ്യുന്നത്, അവരുടെ വുന്നം—

നും. അതിനാൽ വദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പദ്ധതിലോടുകൂടി ഇങ്ങനൊരുത്തനായി ഭവിച്ചുണ്ട് ആന്തരുപരിശോഭാസ്തിജമായിരിക്കുന്ന പ്രസാദം-നിന്റെ ചരണാംഖജഞ്ചക്രപ്പാടിക്കാണ്ട് ജാതമായിരിക്കുന്ന പ്രസാദത്തിന്റെ (അനന്തരധത്തിന്റെ) ഉദയം-ഉത്തബം. വില്ലാധര നാരങ്ങനാൽ ദേവയോനിവിശേഷങ്ങൾ എന്ന പൊതും. അതു ഇവിടെ ഉചിതമല്ല. സാവംഗമനിവകുന്നിന്നന്തരതാകിലും, ദേവയോനിവിശേഷങ്ങളായിരിക്കുന്ന വില്ലാധരമാർ മനസ്സുനായി രിക്കുന്ന ഇവനെ വദിപ്പുണ്ട് യോഗ്യമാരല്ല എന്നിട്ട്. എങ്ങനെ ഇങ്ങനൊന്നു കലം എന്നപേക്ഷവകുന്നതു ചൊല്ലുന്നു. അല്ല പരിച്ചുദായിയിങ്ങനൊന്ന് അല്ലെങ്കിലായിരിക്കുന്ന പരിച്ചുദായിരുന്നുണ്ടായിരിക്കുന്നതു സാവംഗമനാക്ക് യോഗ്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളെ സമൃദ്ധിയോടുകൂടാതെ ഇങ്ങനൊന്നു എന്ന പൊതും.

സാരം—പ്രതാപം കരഞ്ഞ നംമോന്മരജവംഗത്തിൽ ജനിച്ചവനായ പത്സരാജാവു സവ്വിധപ്രാഭവങ്ങലോടുകൂടിയ ചക്രവർത്തിപദവിയെ പ്രാപിച്ച് എല്ലാവില്ലാധരമാരാലും നേര്യിതനായിബേംഭവിച്ചു. ഇതു നിന്റെ പാടകമലങ്ങളിൽ നമ്മൾ ചുറ്റു നിമിത്തം ലഭിച്ച ഒന്നന്തും അകുന്നു. (മു)

ചണ്ണി! തപച്ചരണാംഖജാച്ചനവിഡി

വിലപീഡലോപുണ്ണന-

രഞ്ചത്തകണ്ണകകോടിഭിഃ പരിചയം

യേഷാം ന ജഗ്മുഃ കരാഃ

തേ ദണ്ഡാംകശചക്രചാപകലിഃ-

ഗ്രീവത്സമഹസ്യാക്കിതെ-

ജായനേ പുമിവീഴജിഃ കമമിവാം-

ഭോജപ്രശ്നഃ പാണിഭിഃ.

മന

ഒരു ചണ്ണി! ഈ യേഷാം കരാഃ തപച്ചരണാംഖജാച്ചനവിഡി വിലപീഡലോപുണ്ണനാരഞ്ചത്തകണ്ണകകോടിഭിഃ പരിചയം ന ജഗ്മുഃ-എന്നോ ചണ്ണിയായുള്ളേളുവേ! തന്നെ നേര്യിക്കാത്ത വക്ക് എല്ലാനാളും വ്യസനങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നിതു സാമർപ്പിത്താകൂടി ഇരിപ്പോവേ! ഇവിടെ ഇം ലോകത്തിന്തൽ യാവ

വില്ലട കരഞ്ഞം തപ്പച്ചരണാംബുജാച്ചന്തതിനായിട്ട്, നിന്റെ പരണാംബുജങ്ങളുടെ അച്ചന്നുജ അതിനായിക്കൊണ്ട്, വില്പീദലഭാഷണത്തിലേക്കുന്നതുകൾക്കോടികളുംടു, വില്പീദലഭാഷണം നുഖളതിലുകൂടാം അവററിന്റെ ഉസ്തിന്നും ഉച്ചരിയപരിലുണ്ടനും നിത്യമായിട്ടുള്ളൂണ്ടെന്നുണ്ടെന്നും അതിങ്കു തുട്ടതുകളായിരിക്കുന്ന കണ്ണക്കങ്ങളുടെ മിക്കുകളുടെ, കോടികളുടും അല്ലാം കുംടു പരിചയത്തെ പ്രാപ്തിയാണത്തും, മിക്കുകളുടെ അല്ലാം തുട്ടു പൊളിയാണത്തും എന്ന പൊതം.

“പത്രേഷു വില്പവത്രം സ്ഥാത നാന്നുത പത്രം വിശേഷജ്ഞതേ റഹ്മംരസരാജാനാമീഷദ്വികസിതം ദേവത”

ഈഞ്ഞനെ ആഗമങ്ങളിൽ ചൊല്ലപ്പെട്ടുകയാൽ വില്പീദളം ഇവിടെ ചൊല്ലപ്പെട്ടു. തെ കമചിവ, ദണ്ഡാക്കരുചുക്രാപകലിശ്രീവ സമമസ്താക്കിത്തേഃ അംഭാജപ്രഭാഃ പാണിഭിഃ പുമിവിശ്രാജഃ ജായന്ത? = സ്വാവർ എഞ്ഞനെ ദണ്ഡാക്കരുചുക്രാപകലിശ്രീവ വസമമസ്താക്കിത്തങ്ങളായി, ദണ്ഡമന്നധപജദണ്ഡം = കോടിരം. അംകരം = തോട്ടി. ചക്രം. ചാപം = വില്ലേ. കുവിരം = വഞ്ചം. ത്രീവസം = ലക്ഷ്മീപ്രതിമയുടെ സാദ്ധ്യത്തെ സൃരിക്കുന്നാൽ ദേഹാ വിശേഷം. മത്സ്യം എന്നിവയാകന അടയാളങ്ങളോടുകൂടി ധാവ വിചവയായി. അംഭാജം = താമരസ്യവും. അതിന്റെ പ്രഭപോലെ പ്രഭയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന പാണിയോടുകൂടിയും ചാലരായി. പുമിവിശ്രക്കളായിട്ട് ജനിക്കുന്നവർ സാവാദ്ദമന്മാരായിട്ട് ഭവിക്കുന്നവർ?

സാരം — നിന്തിവടക്കിയുടെ പാദങ്ങളെ അർച്ചിക്കുന്നതിനു കുവളതിലുകും അരുക്കുകനിമിത്തം കൈയ്യും അതിന്റെ മിക്ക കർക്കാണ്ടു ക്ഷതമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവർ, ധപജദണ്ഡിരേവക ലോടുകൂടിയ പാണികമലഭാഷണം ഉംളുവരവായ വകുവത്തികളായി ഭവിക്കുന്നതല്ല.

(മന)

വിപ്രാഃ ക്ഷാണിശ്രജാഃ വിശസ്തിതരേ
ക്ഷീരാജുമധപാസവൈ
തപാനേവി! ത്രിപുരേ! പരാവരമയീം
സന്തർപ്പ പുജാവിഡ്യാ

യാം യാം പ്രാത്മയതേ മനസ്സമിരതയാ

തേഷാം ത എറേ യുദ്ധം

താം താം സിലിമവാപ്‌നവന്തി തരസം

വിരോളിവിരളിത്തുഃ.

(എ)

ഹോ ദേവാ! തിച്ചറേ! വിപ്രാഃ, ക്ഷോൺിജ്ഞഃ, വിശഃ, തദി-
തരെ പുജാവിഡയ ക്ഷീരാജ്യമധ്യപാസവൈഃ, പരാവരമഹിം
തപാം സന്തർപ്പു യാം യാം സിലിം തേഷാം മനസ്സമിരതയാ
പ്രാത്മയതേ തേ എറേ ത താം താം വിരോളിഃ അവിരളിത്തുഃ
തരസം അവാപ്‌നവന്തി യുദ്ധം-എടോ ദേവി! തിച്ചമയായിരി
ദേവാവേ=മുന്നപുരാജാഭോട്ടക്രടി ഇരിപ്പോവേ. വിപ്രമാർ=മുഖ
ണർ. ക്ഷോൺിജ്ഞകരം=ക്ഷത്രിയർ. വിച്ചകരം=വൈശ്വരമുഠം.
തദിതരമാർ=ത്രാഭികരം പുജാവിധിക്കരം=പുജയുടെവിധി
പുജയെച്ചയു. അതികരം ക്ഷീരാജ്യമധ്യപാസവങ്ങളേക്കാണ്ടി
മുഖമണർ ക്ഷീരകൊണ്ടം, ക്ഷത്രിയർ മല്ലരംകൊണ്ടം, വൈ
ശ്വർ മധുകൊണ്ടം, ത്രാഭികരം ആനാവംകൊണ്ടം=സുരക്ക
ണ്ടം പരാവരമയിരായിരിക്കുന്ന സകളനിഷ്ഫലാകാരയായിരിക്കുന്ന
നാനു സന്തപ്പിച്ചിട്ട്, ചദനക്കുമാക്ഷതങ്ങളോട്ടക്രടംവഴ്ന്ന്
ക്ഷീരഭിക്കളേക്കാണ്ട് ഒരു വിദ്വവിനേതനുന്നയും താനംചെച്ചയു
സന്തോഷിപ്പിച്ചിട്ട് ധാതോദയാരാത സിലിയേ (ഹലത്തെ)
എന്നു കൊഡായ രിക്ഷന്തിനേതനാൻ, പാരതുകമായിരിക്കുന്നതി
നേതനാൻ, അല്ലയായിരിക്കുന്നതാനേതനാൻ, മഹതിയായിരിക്കു
ന്നതിനേതനാൻ, അവരുടെ മനഃ=(മനസ്സ്) സമിരതയായിട്ട്
നിത്യയായിട്ട് പ്രാത്മികനും. അ ഇവർ അതതുസിലിയേ ഹല
തെത, വിള്ളങ്ങളാൽ അവിള്ളു തുതുംരായിട്ട്, തടയപ്പുടാതെ,
തരസം-ഇല്ല ജന്മത്തിക്കലേ പ്രാപിക്കുന്നോർ. നിന്മയം. ഒക്കെ
മാഞ്ഞെട അനഭവംതനു പ്രമാണമാകുന്നത് എന്നാലിപ്പായം.

നാരം—മുഖമണക്ഷത്രിയവൈശ്വര്യത്രാഭികരം വിധിപ്പ
കാരം പാല്പ്, നെയ്യു, മധു, ആനവം എന്നിവകൊണ്ട്, തിച്ചരയാ
യി പരാവരമയിരായിരിക്കുന്ന നാനു തപ്പണംചെച്ചയു പുജിച്ച്
എത്തേരു് അഭീഷ്ടങ്ങളെ പ്രാത്മികനുവോ അംവർ അതാതിന്നെൻ്റെ
സിലിയേ ഉടന്നതനു നിർവ്വാജ്ഞമായി ലഭിക്കുന്നു. (എ)

ശ്രൂനാം ജനനീ തപമതു ഭവനേ
 വഗ്രപാദിനിത്യച്ചന്നേ
 തപത്തഃ ക്ഷേവവാസവപ്രദ്വയോ-
 രശ്മാവിഭവനി ആവം,
 പിയന്നേ വലു യതു ക്ലുവിരം
 ബുഹാദയണ്ണപ്രമീ
 സാ തപം കാചിദചിന്ത്യത്രഘനാ
 രക്തിഃ പരാ ഗീയനേ.

മ ३

ഒഹ വാഹപാദിനി! അതു ഭവനേ തപം ശ്രൂനാം ജനനീ
 ഇതി ഉച്ചന്നേ=എടോ വഗ്രപാദിനിയായുള്ളാവേ! വാക്ക്=വാ
 ഗിദ്ധിയം അതിനെ വദിപ്പിക്കാൻഡിലായുള്ളാവേ! സർസ്പതി
 യംയിരിപ്പുാവേ! ഈ തിഥിവന്നതിങ്കൾ നീ ശ്രൂഞ്ഞഭടക ജന
 നി എന്ന സത്ത്രക്കളാൽ ചൊല്ലപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണ്. പരാ-പാലോനീ-
 മല്ലുമാ-വൈവരിക്കുമേണ്ട് പരഞ്ഞാശപ്പെട്ടുമയാളായിരിക്കുന്ന വേ
 ദണ്ഡം, ശാസ്ത്രജ്ഞം, ഇതിധാസണം, ചുരാണാണം, കാവുഞ്ഞം,
 നാടകാദികൾ എന്ന ത്രട്ടാഡിയുള്ള സമാപ്തത്വാഭ്യാസം കേണ്ടി
 പൂഞ്ഞുന്നതു, ശൈരസേനി, മാന്യി, പൈശാമി, ചൂളി, അപ-
 തിംം എന്നിവള്ളും പ്രാതൃതാഷകളുടെയും ജനനി എന്ന പ്രഥാ
 സ്നാനത്താം അഭിരിക്കുന്നവരാൽ ചൊല്ലപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണ്. ക്ഷേവ-
 വാസവപ്രദ്വയങ്ങൾ അപീ തപത്തഃ ആവിഭവനി ആവം=ക്ഷേവ
 വാസവപ്രദ്വയികൾ ക്ഷേവപ്രദ്വയികളും വാസവപ്രദ്വയികളും
 ക്ഷേവപ്രദ്വയികൾ=ബുഹാ, വിജ്ഞ, തദ്ദീ, മംഗലപരം, സദാ
 ശിവൻ എന്നിവർ. വാസവപ്രദ്വയികൾ=ബ്രഹ്മാദിഡിക്കപ്പാലനാർ,
 ദേവകൾ, മനശ്ശൂർ, പ്രത്യക്ഷരം, പക്ഷികൾ, സരിസ്പച്ചണം
 എന്നിവയല്ലാം. ക്ലുബിയികൾ നികത്തന്നീൻ ആവിഭവിക്കുന്നു.
 നീയും, വേദാദിചായിരിക്കുന്ന ശ്രൂപ്പുപാദവത്തിനു നീ ജന
 നിയായുള്ളു. ബുഹാദിയായിരിക്കുന്ന അത്മപ്രപബന്ധത്തിനും
 നീയതു ജനനിയാക്കന്തു എന്ന പോരം. അമീ ബു.മാദയം
 തേ അപി! ഇതു വലു ക്ലുവിരമേ ലിയന്നേ=ബുവയം ബുഹാദി
 കളും, അവയും, വാസവാദികളും, യാവക്കാര്യത്തിയികൾ ക്ലുവി
 രമത്താക്കരുക്കലുംവസ്തുന്നതികൾ ലഭിക്കുന്നു. യാതൊക്കുകാരം
 മുത്തിക്കുറ കാൽമായിരിക്കുന്ന ഘടശ്രോവാദി കാലാന്തരത്തികൾ
 കാരണമായിരിക്കുന്ന മുത്തിക്കര്ത്തണ്ണ ലഭിക്കുന്നു. സ്ത്രുകാരം

ലയിക്കുന്ന എന്ന പൊതും. ഇംവെള്ളം സകലങ്ങനീസ്തുവത്തിൽ ചൊല്ലിട്ടിട്ടു്. * „മയുവാ” ഇതി. സാ തപം അചിന്ത്യത്രപരമഹന്മ കാചിൽ പരാ ശക്തിഃ ഗീയസേഡാവലോത്തി ശ്രദ്ധാത്മാതു കമായിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിനു ജനനിയായിരിക്കുന്നതു് അംബരന യിരിക്കുന്ന നീയു് ശ്രദ്ധാത്മാജ്ഞാതിരിക്കുന്നതു് ഉത്തീണ്ണയായിരിക്കുന്നതു് അചിന്ത്യത്രപരമഹന്മ ചായി. അചിന്ത്യമായിരിക്കുന്ന (ചിന്തിച്ചു ലറിയാവുന്നല്ലാതെ ഇരിക്കുന്ന) ആപംകാണ്ടു് അവബന്ധാനദി സംവിഭാത്മകമായിരിക്കുന്ന സപത്രപംകാണ്ട ഗഹനയായി = അ റിയപ്പുട്ടാതൊത്തിയായി അതു ഫേതുവായി ഇംവെള്ളമിരിച്ചു തുതി എന്ന ചോല്ലാൻ അരയതാതൊത്തിയായി പരയായി സ വോൽ തുഷ്യയായി മാഫേപ്പരിയായിരിക്കുന്ന ശക്തിയെന്ന ഗാനം ചെയ്യുപ്പുട്ടനോടു്. ഇംവെള്ളം ചൊല്ലിട്ടുമണ്ടു്:—

“ന തസ്യ കാഞ്ഞം കരണാശ വില്ലതേ

ന തസമധ്യാപ്യധികയു ദിശുതേ

പരാസ്യ ശക്തിവിവിധേയവ ആയതേ.” ഇത്.

സാരം—വാഗ്പാദിനിയായിരിക്കുന്ന നിന്തിവകിരെ ശ്രദ്ധ ഔദ്ധൃത ജനനി എന്ന പരയുന്ന. വിശ്വ ഇത്രും മുതലായ ഒ വര്ഷാർ നിന്നിൽനിന്നു് ഉണ്ടായവരാകുന്ന. പ്രുഹാദികളായിരിക്കുന്ന അവങ്ങളുടി പ്രളയകാലത്തിൽ നിന്നിൽത്തനെ ലഭത്തെ പ്രാവിക്കുന്ന. ഇംവിധമല്ലോ അചിന്ത്യപ്രാവതേതാട്ടക്രമിയിരിക്കുന്ന നിന്തിവകി പരാശക്തി എന്ന സ്ഥതിക്കപ്പെട്ടുന്നു. (എ ഓ)

ദേവാനാം ത്രിതയം, ത്രയി ഇതളജ്ഞം,

ശക്തിത്രയം, ത്രിസ്പരം,

തെത്രലോക്യം, ത്രാപദി, ത്രിച്ഛാരമദോ

ത്രിബ്രഹം, വണ്ണാസ്യയഃ,

* മയുവാഃ പ്രഥീവ അപലന ഇവ ത്രീപ്തികണ്ണികം
പ്രഥോദയഃ കല്ലാവപ്രതിഭൂമമിന്നിവ പുഷ്ടദഃ
ഇദത്രേഽദത്രാംബഃ തയി സഹ നിജങ്ങളാത്പിക്കാശമു-
ംജനേ തത്ത്രുംഘാഃ പ്രഥമനക്കല്ലം പരവശാഃ,
വിരിശ്വാമ്പാ മാതഃ | സ്വജനി മരിസംജ്ഞാഃ തമവനി
ത്രിഭോക്തിം അദ്ധ്യാഥാ ധ്യാനി വിഭധാനിശ്ചരദശാഃ
വേന്തി സാംഘാഖ്യഃ ശിവയനി ച പരശ്രാമവക്കന-
സ്വംമരണവക്കാനകും വേസി കൂതിജേജേജിഗിനിസംശാഃ

യർക്കിഞ്ചിത്തുറന്തി തൃഥാ നിയമിത്തം
വസ്തു തിവശ്രദ്ധാരകം
തഥാവം തുല്യപരതി നാമ ഭഗവ
ത്രജേപതി ഒരു തത്തപതഃ.

* “ଭୁବନେଶ୍ୱର ଯାତ୍ରାକାଳ ସମସ୍ତି” ଫ୍ରିଙ୍ଗ ଦେଖିଲା.

“ என்னில்லை மும் அஸ்தில் ஈட்ட சியாதூரம்”
 என்னில்லையிரப்பெரும் சுதாயிடு ஸப்ரஜஸ்மஸ்கர்க்கிர
 கவுன்ற நூற்புகாரம் ஸமிதிவெணிரிக்கள் புதுதி திழும்.
 இன்றைய நூற்புகாரம், அதென்றியே ஞீவொசுங்’ சுதாயிடு
 கவுன்ற நூற்புகாரம். அதென்றியே லிபிரதையிலும் திழு
 கவுன்ற நூற்புகாரம். அதென்றியே ஸப்தம்,
 கூதம், தூபிம் ஏ. என்றியே ஸப்தம்.
 அதென்றியே மும் அஸ்தில் குதிரையை கூதம் நூற்புகாரம்
 கூது நூற்புகாரம் கல்லிக்கைப்பூக்கிட்டால், ஸப்தம் நூற்புகாரம்
 கூது நூற்புகாரம் கூது நூற்புகாரம், அதென்றும் நின்ற
 ‘திழுர்’ என்ற நாமதை தப்பது வெளிக்கொண்டு நூற்புகாரம்
 கூது நூற்புகாரம். ஒது கிணவியில் என்ற சொல்லுக்கொள்ளும் ஹ
 விடெ சொல்லுப்படாதெ மாத நூற்புகாரம் வெளிவெழுங் ருஹி
 கைப்பூட்டும். யமாத்மகாமணம், பூர்வாலப்பாவராவணம்,
 வூரதிதிதயம், புமிக்கல்லுமோதமதுஷ்ணமாச், எகுவப்புவெ
 வாவுப்புவாவுப்புவெணம், தெலவினியூப்புத்தமானம், தேஜஞ்சூய
 மென்றாதன்தியுதை வ.

ஸாரா— ஹ ஹ ஹ! நூற்பு வேவுமானம், நூற்பு வேவுமானம்,
 நூற்பு அஶவிக்கூடும், நூற்பு ரைக்கிக்கூடும், நூற்பு ஸப்ரஜஸ்மை
 கூடும், நூற்பு பாப்பைக்கூடும், டாஸ்துரைக்கூடும் நூற்பு தீத்மண்ணக்கூடும்,
 நூற்பு அபாத்தாநாக்குடிய புளவும், நூற்பு வெண்ணக்கூடும் என்ற
 வேள்க நூற்புக்கு ஹ ஹ ச. ததிக்கு எடுத்தென்றும் நியமித்துக்கொண்டு
 திவசுந்தரமக்கமாயிரிக்கொண்டு அதொகையும் பூக்குமானி நின்றித
 வடியுடை, ‘திழுர்’ என்ற நாமதை அநார்மியை நூற்புக்கொண்டு. (மன)

உக்கூர் ராஜக்கலே ஜயாங் ராமநுவே
 கேஸமங்கரீமலப்புக்கி
 அவுராதப்பிவஸப்புதோஜி ரைவிள்
 குருதாரங்காந்தி ரைவை
 தெபேதப்பிரைவாஜங்காந்தயே
 ஸுதபா இநாநெவையீங்
 வூரமாமே திழுராங் தநாதி விபா-
 ஸுாராங் சு தோயப்புவே.

ഭഗവതി! എന്ന സംഖ്യാധനത്തെ മുഹിടെയും ദയാജിപ്പിച്ച്
കൊള്ളും സാം. രാജക്കലേ വർത്തമാനാം തപാം ലക്ഷ്മീം സൃതപാ വിപദാഃ
തരന്തി_രാജക്കലത്തിക്കൽ വർത്തിച്ചിയങ്ങളും നിന്നെ ലക്ഷ്മീ
അപയാധി (ലക്ഷ്മീന്തുപത്രംചുക്കിയെഞ്ഞത്തിയായി) സൂരിച്ചിട്ട്
വിപത്രത്തെ (ഭിവഞ്ഞല്ല) തരണംചെയ്യുന്നോർ (കടക്കി_നാർ
കളുഡുന്നോർ എന്ന ചൊരം.) രണ്ടുവേ വർത്തമാനാം ജയാം
സൃതപാ വിപദാഃ തരന്തി_രണ്ടുവത്തിക്കൽ (യല്ലാംഭര്ത്തിക്കൽ)
വർത്തിച്ചിയങ്ങളും പ്രഖ്യാപനാരാധിരിക്കുന്ന ശത്രുക്കൾ ചീഡി
പുംബ തങ്ങെയെടു നേരേ അടക്കണ്ണുവോം ജനാദേവിയെന്നിരിക്കുന്ന
നിന്നെ, ജയാനാമത്തോടുകൂടിയെഞ്ഞത്തിയാണി സൂരിച്ചിട്ട് വിപ
ത്രക്കല്ലെ (ഭിവഞ്ഞല്ല) തരണംചെയ്യുന്നോർ, കടക്കി_നാർ കളുഡു
ന്നോർ. ക്രമ്പാദവിപസ്ത്രഭാജി അല്ലപനി വർത്തംാനാം ക്ഷേമങ്ങൾ-
റീം സൃതപാ വിപദാഃ തരന്തി_ക്രമ്പാദവിപസ്ത്രഭാക്കാധിരിക്കുന്ന
അല്ലപാവിക്കൽ, ക്രമ്പാദണ്ണം_പ്ലിതുക്കണ്ണിയുള്ള ഭിഷ്മഗണകം.
പ്രിപഞ്ചം_കാംനകരം, സപ്ത്രാം_അബ്ദാലി, പൈതുവാന്ത് എ
നു തുടങ്ങിയുള്ളൂവ. അവരേറാടുക്കിയിരിക്കുന്ന അല്ലപാവിക്കൽ
(വഴിയിക്കൽ) വർത്തിയാധിരിക്കുന്നവർ ക്ഷേമക്കരിഡേവിയാധിരിക്ക
ന നിന്നെ, ക്ഷേമംകരി എന്ന നാമാത്ത ഉടയവളാണി സൂരിച്ചിട്ട്,
ഭിവഞ്ഞല്ല കളുഡുന്നോർ. കാന്താരംകൊണ്ട ഭർത്താഭിവേന ഗവിക്കപ്പെട്ട
ന ഭാർത്തം. അതുകൊണ്ട ഭർത്താധിരിക്കുന്ന ഗവിയിക്കൽ, കരേര
ഭാർത്താവരമല്ലാത്തയിരിക്കുന്ന മലയിൽ, ശബർിന്തുപ്രയാധിരിക്ക
ന നിന്നെ, ശബർിനാമത്തോടുകൂടിയെഞ്ഞത്തിയായി സൂരിച്ചിട്ട്
ഭിവഞ്ഞല്ല കളുഡുന്നോർ. ത്രിപ്രേതപിശാചംഭക്കഭയേ മഹാ-
ഭാദ്രവീം സൃതപാ വിപദാഃ തരന്തി. ത്രിപ്രഞ്ചം_യദുന്നർ അനു
ചാരമാരാധിരിക്കുന്ന ഭേദയോനിവിശ്വഷണം. പ്രേതഞ്ചാം, പി
ശാചാം, ജംഭുകമാർ_രാക്ഷസമാർ. മുഹർജ്ജപാക്കത്തനിന്നു
ഡയമാഡായിരിക്കുന്നോം മഹാഭാദ്രവീയാധിരിക്കുന്ന നിന്നെ,
ഭാദ്രവീംനാമത്തോടുകൂടിയെഞ്ഞത്തിയായി സൂരിച്ചിട്ട് ഭിവഞ്ഞല്ല
കളുഡുന്നോർ. വൃഥമാഹേ ത്രിപ്രാം സൃതപാ വിപദാഃ തരന്തി_
വൃഥമാഹം (ബുലിഡേം) അതുണ്ടാക്കുന്നോം ത്രിപ്രാധാധിരിക്ക
ന നിന്നെ, ത്രിപ്രാനാമത്തോടുകൂടിയെഞ്ഞത്തിയായി സൂരിച്ചിട്ട്
ഭിവഞ്ഞല്ല തുജിക്കുന്നോർ. തോയപ്പുവേ താരം ച സൃതപാ

വിപദശ തരന്തി. തോയപ്പുവം—തോയത്തിക്കലേ പ്പുവം, മജഞ്ചം (മുച്ചക്ക) അതെന്നിയേ കടപ്പാറളള സാധനം, പെരങ്ങുത്തി ദോ ണിയന്നതുടങ്ങിയിള്ള വററിക്കൽ വർത്തിച്ചിയങ്ങളന്നവർ; താരയായി രിക്കന നിന്നെന്ന, താരമുത്തിയായിരിക്കുന്ന നിന്നെന്ന താരാന്നാഭത്രോ ടക്കടിയൊരുത്തിയായി സ്ഥരിച്ചിട്ട് ഭജവാളെ തൃജിക്കുന്നോർ.

നാരം—നിന്നാതിഘവടക്കെ രാജവംശത്തിൽ ജനിച്ചവർ (ലക്ഷ്മീ, യായും, യംഖം ചെയ്യുന്നവർ, ജയ, യായും, മുഖ്മുഹണ്ണരം നി റത്തെ വഴിയിൽ സഖവരിക്കുന്നവർ ‘ക്ഷേമംകരി’യായും, കാട്ടകളൈ ക്കൊണ്ടു കടക്കുവാൻ പാടിപ്പാതെ മലകളിൽ ഉള്ളവർ ‘ശബാ’ യായും, ഭ്രതപ്രേതാദികളെ ഭയപ്പെട്ടുന്നവർ ‘മഹാഭേദരവി’യായും, ബുദ്ധിമുഖം ഉള്ളവർ ‘ത്രിചുര’യായും, ജലാശയം കടക്കുന്നവർ ‘താര’യായും യുനിച്ചു ‘അന്താതു’ അപ്പത്രുകളിൽനിന്നു രക്ഷയെ പ്രാപിക്കുന്നു. (മ ۹)

മായാ, കണ്ണബിനീ, ക്രിയാ, മധുമതീ,
കാളീ, കഥാ, മാലിനീ,
മാതംഗീ, വിജയാ, ജയാ, ഭഗവതീ,
ദേവീ, ശിവാ, ശാംഭവീ,
ശ്രതിഃ, ശക്രവല്ലഭാ, ത്രിന്യനാ,
വാദപാദിനീ, ഭൗരവീ,
ഹ്രീംകാർണി, ത്രിചുരാ, പരാപരമയീ,
മാതാ, കമാരീത്രുസി. മ ۸.

ഭഗവതി! എന്നോ ഖവിടെയും സംഖോധനത്തെ യോജിപ്പിച്ച കൊള്ളിണം. മായാ, കണ്ണബിനീ, ക്രിയാ, മധുമതീ, കാളീ, കലം, മാലിനീ, മാതംഗീ, വിജയാ, ജയാ, ഭഗവതീ, ദേവീ, ശിവാ, ശാംഭവീ, ശ്രതിഃ, ശക്രവല്ലഭാ, ത്രിന്യനാ, വാദപാദിനീ, ഭൗരവീ, ഹ്രീംകാർണി, ത്രിചുരാ, പരാപരമയീ, മാതാ, കമാരീ മുതി അസി—എന്നോ ഭഗവതി! എന്നുശ്രദ്ധിപ്പിച്ചുള്ളണം ഒരു നിത്യയുക്തയും യുള്ളൂചുവേ! മായ ആദിയായി കമാരി അന്തമായിരിക്കുന്ന ശബ്ദ അപോ യാതൊന്നോ, അതെല്ലാമായിരിക്കുന്ന നീയോ; എന്ന ബാഹ്യം തമം. ഈ ദ്രോക്കത്തിക്കൽ ക്രയപ്രകാരമുഖ്യരിക്കുന്നും അവ ചതി നായിരം മന്ത്രമണ്ഡായിട്ടുവരും. പിന്നെ മരറാത്രപ്രകാരമുഖ്യരിക്കുന്നും അവചപ തിന്നായിട്ടുവരും. ഖവഗേര കേരിക്ക

இது முனைகளின் முறையிலே குறைவாக தான், யானால் அதை காட்டுத்தான் புஸாலிப்பிடும் அவர்கள் முவற்றிக்கணி என கூடுகொருக்க.

സാരം...നിന്തിയവടി കൈത്തിരെന്ന മായ, കണ്ണലിനി
മുതലായി ഇവിടെപ്പറ്റിരുത്ത് ബഹുവിധങ്ങളായ അവസ്ഥകൾ
പ്രാപ്തിക്കേന്നവർ ഒരു സാരം... (മുഹ.)

അതുംപല്ലവിരേതഃ ഉന്ന്യരയുതെത-
 പിപിക്രമാദക്ഷരേ
 കാലൈംഗഃ ക്ഷാനന്തരത്തില്ലപരാഭിരിമ
 ക്ഷാനന്തയു തത്തില്ലന പരേരഃ
 നാമാനി ത്രിച്ചരു! വൈന്തി വല്ല യാ-
 സ്ത്രീന്മഹ്യാനി തെ
 തേഞ്ഞാ ദൈവപതി! വിംശതിസഹ-
 സ്ത്രീഃ പരഞ്ഞാ നമഃ. മ. 18

മേ ക്കെരവപതി! തുപ്പരേ! = ക്കൊച്ചിയാതെഴിരിക്കുന്ന ഒപ്പ്
തപ്പവശ്വരത്ത് ഭൂക്കിരിപ്പാൻ സമർപ്പനായി, ജ്ഞാരീതുപബന്ന
യിരിക്കുന്ന മഹാശ്രദ്ധ ക്കെരവകെന്നു ചൊല്ലപ്പെട്ടുന്നത്. അവ
കുറ പതി ചായുള്ളേളോവേ! അഗ്നിയുടെ ശശിപ്പംപോലെ മഹേ
ശ്രദ്ധക്കുറ സ്പാവഭ്രതയായി, തദ്ദേകാത്രയയായി, അവക്കൽ
തനു റമിച്ചിയങ്ങുന്ന പരാശ്രക്തിയായിരിക്കുന്ന സ്ഫുരിതത്താൻ
ക്കെരവപതിയെന്നചൊല്ലപ്പെട്ടുന്നത്. അതുപല്ലവിക്കേരം
കാബല്ലേ ക്ഷാന്തിഗതൈ അക്ഷരൈ യാനി തേ അതുന്തളള്യം-
നി നാമാനി ഭവണി വിംഗതിസഹശ്രൂര്യഃ പരഭ്രംബ തേഭ്രഃ നമഃ-
അത ഇപ്പല്ലവിത്തണ്ണല്ലായി, ശിരസ്സികൾ അത ഇല എന്ന അക്ഷര
ഔപ്പോട്ടുടർന്നി, കക്കാരാലുമാഡി, ക്ഷക്കാരാന്തമായിരിക്കുന്ന അക്ഷര
ഔപ്പേരുകൾണ്ണ യാനതാര നിന്നുറ അതുന്തളള്യാണ്ണല്ലായിരിക്കുന്ന
നാമങ്ങൾ ഭവിക്കുന്നതു ഹിംഗതിസഹശ്രാണ്ണലിന്നിനും പരണ്ണല്ലാ
യിരിക്കുന്ന അവററിനായിക്കുണ്ണ നമസ്കാരം ഭവിപ്പുതാക!
നിന്നുറ നാമങ്ങളോ യുന്നതേതാട്ടുടക്കാതെ ജപമാത്രക്കാണ്ണ വേ
ണ്ണന്മാഖാണ്ണലേ പ്രദാനംചെയ്യുന്ന ചിലവ, എന്നിട്ട് അവററിന
നമസ്കാരത്തുപയണിക്കുന്നും നാമവതിയായിരി

கூன தெவதியுடைய நம்புதல்பைகளுடையத் தேவன ஹோ
தரி. ஏனைகளினால் விலவயக்ஷரனைக் குடிநீர்த்துவம் விரைவாக
விடுவதைக்கண. ஸப்ராஸிலிஃ = ஸப்ராஸிக்குலாயிரிக்கண அரிசும்.
பதிகாடுபுகாரம் தினமாயிரிக்கண. ஸப்ரதை அதிர்யாக்கீடு
க்ஷகாற்மாயிரிக்கண அவாங்களைத் தூபித்திரிக்கணது விலவ.
அபிப்பிகுமாது பறஸுரயுதைச் சுதாலூர்ணாயி சூழத்தைலே
பறஸுரயுதைக்குலாயிரிக்கணது விலவ. அம ஸப்பரை
க்ஷாவைத் தொடர்புண்மே ஸப்பரணக்குலாயி போய்மூப-
ரணக்குலாக்குடி க்ஷாவைக்குலாயிரிக்கண அவரைக்கொட்ட யா
வ வில நாம்கூ தெவிக்கணத்; கைக்குடி ஹத்தெவதினாலி
தட்டத்தைத்துரிருவது நாம்கூபு ஸஂவிக்கண. ஹதவளி நாம்
பாராய்ளாதமக்குலாயிரிக்கண ஞபவும் புகாரிக்கைதூட்டுக்.

எாற் — அது ஹூட் என்னி அங்கீரணமலைகளைக் கிடைத் திட்டம் பூப்பிடியீ, ஸபாணமேல் கீகாரமானதலை ‘க்ஷ’காரம் வரெயீ, ஸபாணமேலாட்சுக்குடியீ, கீகாரம் முதலை ‘க்ஷ’காரம்வரெயீ, குமேளை ஹபர்ளெட்டாயி செய்ய அங்கீரணம் அழியோ தெவதி! நினி அவகிழ்ச்செட ஏடுரவும் ரூஸமைலாயி தெவிடிதிரிக்களீ, ஸாமணையீ கள். ஹூட் காமணம் ஹங்பதிக்காயித்தித்தித் தெயிகும் உங்க். அவையை ஏற்பூட் நமஸ்திக்கள். (மள்)

ହୁବଣ୍ୟ ଗୁରୁତିରେ ଉପରାମରିଛିଟୁ ହତିକ ସଜ୍ଜନଙ୍କୁ ଏହା ଅନ୍ତରୁକ୍ତ କିମ୍ବା ପଦ୍ଧତିରେ ଉପରାମରିଛିଟୁ ହତିକ ସଜ୍ଜନଙ୍କୁ ଏହା ଅନ୍ତରୁକ୍ତ କିମ୍ବା ପଦ୍ଧତିରେ

ബോദ്ധവും നിപുണം ഷുരേയാം സ്ത്രിരിയം
 കൃതപാ മനസ്സുക്കർത്തം
 ഭാത്യാസ്ത്രിചരേതുനസ്തമനദ്ദോ
 യത്രാശ്രവുതേത സ്ഥടം,
 ഏകദപിതിഹാഡക്രമണ കമ്പിത-
 സ്ത്രീചാദാരാക്കാക്ഷണ്ഠരർ-
 മഗ്നോഭാരവിധിവിശ്വഷസഹിത-
 സ്ത്രീസംപ്രദായാനപിതഃ.

ଶୁଦ୍ଧିକରଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଚାଳନା କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଛା।
ଗୁରୁତ୍ବପାଦ ପରିଚାଳନା କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଛା।

പ്രസിദ്ധമായി ഭാരതിയായിരിക്കുന്ന നിന്നെന്ന സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ത്രീ സ്ത്രീ (ദേവതയുടെ മുണ്ഡപ്രകാരവെള്ളുന്നതും, അരോഗ്യം അർഹത എന്നിങ്ങനെ ആത്മാവിക്കൽ ആയുത്തുണ്ടാലിയെ ജനിപ്പിക്കുന്ന വാൺ സ്ത്രീ, ബുധമാരാൽ (വിവേകികളാൽ) മനസ്സിനെ തൽഗതമാക്കിട്ട്, ചീപുണമാംവെള്ളം ബോലുവ് (സമുക്കാക്കംവെള്ളം ഷുഡിക് കാണ്ട ധരിക്കുപുട്ടുവൊന്ന്.) തിച്ചര, ഭാരതിദേവിയായി തന്നെന്നും). പ്രതിപാദ്യത്തിൻറെ മഹിമ ഹേതുവായിട്ട് പ്രഖ്യാതം ചെയ്തുടർന്നു മഹത്പരമെന്നല്ലെങ്കാം. ഹേതപ്പന്തരത്തും ചെയ്തുനും. യതു അനന്ത്രാശനാശി ആളുവുതേരെ തൽപാദണസംവ്യാക്ഷിക്കുന്നും എക്കുപ്പിതിപദങ്കുംഞെ മന്ത്രാലാരവിധിഃ കമിതി_യാദത്രാനിക്കൽ, ധാതോദസ്തുതിക്കൽ, അനന്ത്രമനസ്തുതിക്കൽ എന്ന ധൂമാഞ്ചരിച്ചു്, തിച്ചരദേവിക്കൽനിന്നും മരിാനിക്കൽ ധാവനോദയത്തിനും മനസ്സില്ലാതിരിക്കുന്നു, അവൻ അനന്ത്രമനസ്തുതി; അംബുജമാനിരിക്കുന്ന ധൂക്കാനകൾച്ചു്, അള്ളുത്തത്തിക്കൽ ആളുമായിരിക്കുന്ന (പ്രമമമായിരിക്കുന്ന) വുത്തത്തിക്കൽ വുത്ത മനസ്സാൽ (ചഴും) തൽപാദണസംവ്യാക്ഷരങ്ങളെക്കാണ്ടപലക്ഷിക്കായിട്ടു്, അഞ്ചിനുറ, പ്രമമദ്ദോക്കത്തിൻറെ പാദണസംവ്യാദാം സമാനസംവ്യാദായിരിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങളുടെക്കാണ്ടപലക്ഷിത്തും മാറിരിക്കുന്ന ലക്ഷണംകൊണ്ടറിയപ്പെട്ടെടുന്നായി; എക്കുപ്പിതിപദങ്കുമേണ, ഹവിടെ പദംശമ്പുംകൊണ്ട ധാദത്തെചുംലുനും പ്രമമപാദപ്പിതിശപാദത്തിയപാദങ്കുമേണ ആനു ചൊരം. മന്ത്രാലാരവിധിഃ കമിതി_മന്ത്രങ്ങളെ ഉല്ലരിക്കംപ്രകാരം ചൊണ്ടപ്പെട്ടു്. പ്രമമപാദത്തിക്കൽ നടത്തെത്തു അക്ഷരമായിട്ടു്, രണ്ടും പൂർണ്ണതിക്കൽ രണ്ടുമക്ഷരമായിട്ടു്, മുന്നാംപാദത്തിക്കൽ മുന്നാമക്ഷരമായിട്ടു്, വിസർജ്ജം സവർജ്ജ. എന്നിവിടെ ഉല്ലരിക്കപ്പെട്ടു്. മുഖവെള്ളം ത്രീബാംഘവത്രം പ്രമമദ്ദോക്കത്തിയലുഡരിക്കപ്പെട്ടു് എന്ന ചൊരം. എങ്ങനെന്നിതിനും മന്ത്രാലാരവിധി എന്ന പ്രക്ഷവന്നേന്നതു ചൊണ്ടു്. വിശ്രേഷണവിതി_വിശ്രേഷണവിത്താം ത്രിച്ചരാമാന്ത്രവിശ്രേഷണവിഥം. അവനേരുച്ചക്രടിയിരുന്നുണ്ടു്. അവയും പ്രമമദ്ദോക്കത്തിക്കൽ ഗുഡമാംവെള്ളം ഉല്ലരിക്കപ്പെട്ടു് എന്ന ചൊരം. സാശംപ്രദായാനപിതി_സാശംപ്രദായാനപിതമായിട്ടുമിരുന്നുണ്ടു്. സന്നായിരിക്കുന്ന (നിർദ്ദേശമായി ത്രിലംഘി ചെവഡിക്കുമാൻ)

തനിന് വിരോധം എന്നിയെ മലപ്പുകാരമിരിക്കുന്ന) സന്തുഷ്ടയാ തേരാട്ട (മുത്തു ചുദശൈരമുഖം കുടിയിൽ കണ്ണിന്). അനീതു നാട്യമാരകെട കാരണം മഹത്വായിട്ട് അവരെട ശ്രീമുഖം അഞ്ചിക്കുന്ന് എന്നാൽ കേതിനുലോച്ചരസുരമാംവണ്ണം കേരം ക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യർ ഉല്ലരിക്കപ്പെട്ടു. മനുവുംകരണത്തെ പരിഗ്രാമിച്ചു, മനുഷ്യരെ നിമ്മിക്കുന്ന പ്രകാരത്തെ അറിഞ്ഞു, മലപ്പൊറം എന്നാൽ ചുഡ്യുപ്പെട്ട ചിലവരയല്ലാം എന്നതിനെ ക്കാണ്ട് മുഖ മനുഷ്യരക്കു വേദങ്ങൾക്കുനുച്ചപാലെ സപ്തഃ പ്രാഥാണ്മണ്ട് എന്നതോന്നിച്ചു. സത്യംപ്രദായനിക്കരുന്നില്ല. പ്രാവിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യരുതേ ഇവിടെ ഉല്ലരിക്കപ്പെട്ടവ. അല്ലതു നനായിരിക്കുന്ന ഒരു പുമാനാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ടോ ചിലവരയല്ലാം എന്നതിനെ സാമ്യാനമന്നുകളായിരിക്കുന്നവക്ക് സ്ഥടമാംവണ്ണം മറിയാനായിക്കാണ്ട് അനന്തമനസം എന്ന ചൊല്ലപ്പെട്ട്.

സാരം—വിദ്യാഘാർ ത്രിചുര എന്ന പ്രസിദ്ധയായിരിക്കുന്ന ഭാരതിയുടെ മുഖ സ്ഫൂര്ത്തിയെ ദേവിയിക്കൽ മനസ്സ് നിറ്റത്തി യരിക്കേണ്ടതാകുന്ന. മുഖ സ്ഫൂര്ത്തിയിലെ 'രേഖാസ്ത്രം' എന്നാളും അല്ലതെ പല്ലത്തിലെ നീനാംപാദത്തിലെ നീനാമതെതെ അക്കാംബം, രണ്ടാംപാദത്തിലെ രണ്ടാമതെതെ അക്കാംബം, മൂന്നാംപാദത്തിലെ മൂന്നാമതെതെ അക്കാംബം, ത്രിചുരാമന്ത്രവിശേഷത്തോടുകൂടിയതും മുഴുവൻവരാപ്രാപ്തിയും അതു 'ബാലം' മനും ഉല്ലരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന.

(४०)

മുഖ സ്ഫൂര്ത്തം ത്രിചുരവിവാഹമാക്കയാൽ, ആദമന്ത്രപ്പൂജയെ പ്രമാണത്തെമായി ഇക്കണ്ണാൻ. ഏകിലും ത്രംഗംരാഭിനാശങ്ങളിൽ അന്ത്യാസൂഡിക്കുന്നും മഹാഭക്താരങ്ങളിൽ ഉപമാലുത്മാഖക്കാരങ്ങളിലും മാധുര്യാർഥിനാശങ്ങളിൽ ഇല്ലായ്ക്കുന്നതു രസികനാരാധാരിക്കുന്ന ജനങ്ങരം ഇതിനെ ആദിരിക്കണ്ണാരല്ല എന്നാമിരിക്കുന്നതു കീൽ, അവരാഭവിക്കേണ്ട, അവരാഭവിയായിലും, പരബ്രഹ്മതയിൽ കേതുമാരായിരിക്കുന്നവൻ ഇതിനെ ആദിച്ചു പരിപ്പുവർ. ആകയാവിസ്ഫൂര്ത്തം നിശ്ചയമില്ല, സഹായമത്രേ എന്ന ചൊല്ലുന്ന.

സാമ്പ്രദാം നിരവല്ലമസ്തു, യദി വാ
ക്കിം വാനയം ചിന്തിയാ,
എന്ന സ്ഫൂര്ത്തമിലം പരിപ്പുതി ജനേ
യസ്താസ്തി കേതിസ്തുപയി,

പി ലാളത്പയാത്മനി ദുർഘടം

ഉമാനം റഹം

ശ്രീകൃഷ്ണ രചിതം

ത്രം മര്യാദി ഗുവം.

ര ഫ

— ക്ഷേത്രത്തി! തിച്ചറേ! എന്നീ സംഭവാധനപ്രയത്തെ
ഖവിടെങ്ങം അന്വശംഗിച്ചുകൊള്ളണം. ഇപം സ്നേഹത്രം സാവഭ്യം
അണ്ണു, ഒരു സ്നേഹത്രം സാവഭ്യമായി ഭവിച്ചാലും. ഇണ്ടാലക്കാര
ജൈളിം രസഞ്ചാരമില്ലായ്ക്കാൽ അവഭ്യത്തോട് (ദോഷത്തോട്) ശ്രീ
ക്രിയാനായി ഭവിച്ചാലും; അദി വാ നിരവദ്ധമസ്തു=എന്നിയേ
നിരവദ്ധമായിട്ട്=നിഭ്രംശഭായിട്ട് ഭവിച്ചാലും. അന്നയാ ചി-
ലാ കിം വാ=ഈ ചിന്തകൊണ്ടെന്തോ? ഏതുമേ ഒരു പ്രയോജന

എന്ന പൊതും. അസ്യ തപയി ഭക്തിഃ അസ്മൈ സഃ ജനഃ

, സ്നേഹത്രം പറിച്ചുതി തുനം, യാതൊരു ജനത്തിനു നികത്ത്
ഭക്തി ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ആ ജനം ഈ സ്നേഹത്തെ പറിക്കു നി
ശ്വയം. അസ്മാർത്ഥാതുമന്മനി സംജായമാനം ലാളത്പം ദുർഘടം സ-
ഖ്യിന്ത്യ അപി തപദേശക്രൂ യതോ മുവര്ത്തിരുത്തുന്ന മര്യാ അപി ഹ-
ടാൽ യുവം രചിതം, എന്നുകൊണ്ടെന്നാൽ ആത്മാവിഷയത്തു, ഭക്തി
യോടെ സ്നേഹത്രംചന്ദ്രായിക്കാണട്ട് ഒരുവെട്ടിരിക്കുന്ന എങ്കാൽ,
സംജായമാനമായിരിക്കുന്ന = ഉത്തപ്രമാനമായിരിക്കുന്ന ലാളത്പ
ത്തെ: അല്ലെന്നതെന്നും അല്ലെന്നും തപദേശക്രതാം = നിന്മവിഷ
ചീട്ടും=നിശ്ചയയേന അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നും തപദേശക്രതാം = നിന്മവിഷ
യമായുള്ള ഭക്തിയാൽ (ഹീനനായിരിക്കുന്നവന്നും അധികനായിരി
ക്കുന്നവനേക്കുറിച്ചും ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന നിരതിശുപ്രീതി ഭക്തി
യാക്കുന്നതോ,) അതിനാൽ യാതൊന്നും മുവര്ത്തിത്തനായിരിക്കുന്ന (മുവ
രനാശ്രേപ്ത്വിരിക്കുന്ന) പ്രാരംഭത്തോടുകൂടിയൊരുത്തനാക്കപ്പെട്ടിരി
ക്കുന്ന എന്നാൽത്തനെന്നും അല്ലാതുപം, അല്ലെന്നും തപദേശക്രതാം എന്ന
തടങ്ങിയുള്ള വിരോധിസംഭാവത്തെ അപിശ്രദ്ധും തോന്നാക്കുന്നു.
ഹിരാൽ=വേഗനു, യുവമാംവണ്ണം രചിക്കപ്പെട്ടു. ആകുയാൽ
തപദേശക്രതനായിരിക്കുന്നവൻ ഈ സ്നേഹത്തെ ആദരിച്ചു പറിക്കു
മെന്ന നിശ്ചയം. എന്നാലിതിന്റെ രചനം സപ്രയോജനമാ
യിൽനെന്നാനും എന്ന ദ്രോകാത്മാ. നിബംബാധമാംവണ്ണം വിരചി
തമായി എന്ന ചൊല്ലിയതിനേക്കാണട്ട്, രസാലംകാരജൈളിം
അണ്ണാവംഗേരുവായിട്ടുള്ള ദോഷം വിചാരിശ്രാവിക്കു സംഭവി

ക്രന്തിപ്പ് മുള്ളുമേരുവായക്ക്, അവണാക്കിയും മുത്തുക്കമായിരിക്കുന്ന തത്പര്യം എന്നാൽ പ്രധാന്മാനവും പ്രധാന്മാനവും ആശാദികരംക്ക് അലങ്കാരപ്രസാദമാണ്.

കൂടുതലിട്ട് ഗ്രാംഗാരാദിരാജാഖര്ഷിച്ച ആക്കയാംകാരങ്ങളുണ്ട്. അംഗങ്ങളായിരിക്കുന്ന അസാദികരംക്ക് അലങ്കാരപ്രസാദമാണ് ധനവിരസം മും സ്നേഹത്തിനു പുരുഷം പ്രധാനമാണ് ഉപക്രമം വരുത്തിലേ ഒരുക്കം കൊണ്ട് നിന്ന് ദിവ്യിക്കപ്പെട്ടുന്നു. പ്രമദ്ദോകാദികളിൽ ഉപമാല ത്രംബംകാരങ്ങളും ചിലടത്തു കാണപ്പെടുന്നു. അന്നപ്രാസാദിശ ബൃഹദിക്കാരങ്ങളും, മാധുര്യാദിശാഖകളും സംഭവിക്കുന്നു. അവാക്ഷരപ്രസാദങ്ങൾ, എന്നാൽ നിര്ദ്ദിഷ്ടമാക്കാവും മുണ്ണാല സംഭവിതമാക്കാവും ഭക്തന്മാരാലേയല്ല അഭാസിക്കപ്പെട്ടു യോഗ്യമായള്ളൂ; റാഡിക്കമാരാലും ആദരിച്ചു് അഞ്ജസിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യമായിരുന്നുന്നു എന്ന സിദ്ധം. ഈ സ്നേഹത്തുകർത്താവിനാൽ തന്നെക്കരിച്ചുചെച്ചുപെട്ട ഉപശമ്പളപ്പേശാഗം മേരുവാക്കിട്ടു് ഈ സ്നേഹത്തു, ലഘുസ്നേഹി, എന്ന ലോകത്തിനാൽ പ്രസിദ്ധ മായി എന്നറിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

സാരം— ഈ സ്നേഹി രസം അലങ്കാരം മുണ്ണം ദിത്വരിയവ യുടെ അഭാവത്താൽ ദോഷത്തോടുകൂടിയതോ അടമാവാ ഉള്ളിട്ടു കൊണ്ട് വൈശിഷ്ട്യം എറിയതോ ആക്കേ; ഈ വിവിധം ഉള്ള വിചാരംകൊണ്ട് എല്ലു ഫലമാണു ലഭിക്കവാണുള്ളതു? ഒരു പ്രയോജനവും ഇല്ലെന്ന സാരം. എന്നാൽ നിന്തിക്കവടിയിൽ ഒക്കിയുള്ള വർ എല്ലാം ഇതിനെ പഠിക്കും എന്നതിനു ധാരാളം സംശയമുണ്ടു്. തന്നിൽ ഉള്ള അരാക്കിയെക്കരിച്ചു നല്ലതു ഫോലെ അറിഞ്ഞതിനുണ്ടു് മുഖരിതനായ എന്നാൽ നിർബന്ധമാകുന്നവും വേഗത്തിൽ ഈ സ്നേഹത്തു രചിക്കപ്പെട്ടു്. ഇതിനു കാരണം നികാരം ഉള്ള ഭക്തിതന്നെന്നാകുന്നു. (ര മ)

വിംശതി സഖ്യാവ്യാനം സഥാപിച്ചു.

മുണ്ഡം ഭ്രാത്.

